

Zuzana Hejnová

Narozen: 27. ledna 1979
v Ústí nad Orlicí
Disciplína: parašutismus
Oddíl: Dukla Prostějov

ZÁLOŽNÍ PADÁK se otevře vždycky!

Největší úspěchy z českých parašutistů sbírá v posledních letech poručík Libor Jiroušek. Čtyřiatřicetiletý člen Dukly Prostějov to potvrdil i v letošní sezoně, kdy se stal mistrem Evropy a mistrem světa CISM v individuální akrobacii.

Protože strávil celé dětství na letišti – oba rodiče skákali – nebylo divu, že Libor Jiroušek nepřilnul k jinému sportu a stal se parašutistou. „V roce 1994 jsem si v patnácti letech zkusil první seskok a totálně jsem tomu propadl,“ vypráví o svých začátcích.

Začal skákat ještě na kulatém padáku a později se dostal do leteckého sportovního centra v Příbrami. V roce 1998 nastoupil jako voják základní služby do Dukly Prostějov. O rok později využil nabídky zůstat jako občanský zaměstnanec a od roku 2002 je vojákem z povolání.

„Žádný sportovní vzor jsem neměl, jen jsem si chtěl splnit sen a jednou se stát mistrem světa ve sportovním parašutismu. K tomu mi

samozřejmě pomohly některé rady a názory Josefa Pavlaty a Jana Wantuly,“ říká Libor Jiroušek.

První týmový úspěch v podobě medaile přišel hned na jeho prvním šampionátu CISM v Alžírsku v roce 2002. Dalším krokem vpřed byl premiérový cenný kov v jednotlivcích v individuální akrobacii na MS 2006 v Rusku.

Jednoznačně největší triumf se dostavil v roce 2008 na MS ve slovenském Lučenci, kde se stal absolutním mistrem světa (kombinace přesnosti přistání a individuální akrobacie), což je považováno za nejvyšší metu v parašutismu. „Toto zlato má pro mě větší hodnotu než dva letošní tituly v individuální akrobacii,“ pokračuje parašutista, který má na svém kontě okolo 8 300 seskoků.

Mezi lidmi panuje obecně rozšířený strach z parašutismu. Libor Jiroušek na to má svůj názor. „Pramení to z neznalosti tohoto sportu a představy, že člověk narazí ve dvousetkilometrové rychlosti do země. Ve většině smrtelných případů se jedná o selhání parašutisty. Beru to tak, že nesmím udělat chybu a musím se na skok perfektně připravit. Když pojedou v autě, tak se ale můžu připravit sebelíp, ale ostatní řidiče, kteří mě mohou zabít, stejně neovlivním,“ nabízí srovnání.

Největší úspěchy:

MS 2006	3. místo individuální akrobacie
MS 2008	1. místo absolutně
CISM 2009	2. místo absolutně
MS 2010	3. místo individuální akrobacie
CISM 2010	2. místo absolutně
MS 2012	3. místo individuální akrobacie
ME 2013	1. místo individuální akrobacie
CISM 2013	1. místo individuální akrobacie

Dále vybojoval cenné kovy i na MS a ME v paraski a paraglidingu

„Poprvé se mi neotevřel padák, když jsem měl na kontě 5 600 seskoků a podruhé loni na jaře. Technicky to funguje tak, že nejdřív se musí odhodit špatně otevřený padák a pak otevřít záložní,“ vysvětluje a zároveň odpovídá na častý dotaz ohledně funkčnosti náhradního padáku. „Ten se otevře vždycky!“

Když se ohlíží za svou kariérou, ví, že musí napravit jednu věc, kterou dosud nestihl. „Je to poděkování mojí mamce, která mě v tomto sportu – když jsem ho ještě nedělal na profesionální úrovni – nejvíce podporovala,“ dodává. |

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA
a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 8 / číslo 4 / 2013

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
IČO: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
Telefon: 973 203 840
Fax: 973 203 913
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Ing. Jaroslav Přisťák, Ph.D.
Telefon: 973 203 801
E-mail: prisackj@seznam.cz

Redakční rada
PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Jitka Hráčková

Grafická úprava a zlom
Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Korekce fotografií
Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
Mgr. Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
EUROPRINT, a. s.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 4 / 2013 vyšlo: 11. 12. 2013

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Fota na obálce: Ivana Roháčková

Je čas anket, období vyhodnocování a bilancování. Letošního Armádního sportovce roku vyhrála Zuzka Hejnová před Ondrou Synkem a Vítou Veselým. Veselý synek Janek s maminkou Bárou Špotákovou vévodí kalendáři Dukla-Saudek 2014. Ondřej Synek se stal veslařem roku. V anketě Atlet roku 2013 prvních šest míst obsadili atleti ASC DUKLA. Imrich Bugár trénuje – tancuje v polokošili s logem Dukla ve StarDance a půl republiky na něj s obdivem zírá, fandí mu a posílá Bugimu hlasy. Je dobře, že se o Dukle ví. Je dobře, že je Dukla vidět. Dukle se daří. Letos 94 medailí z vrcholných soutěží :-). Tak ať se Dukle daří i v roce 2014, v roce olympijském. Dovolte mi za všechny armádní sportovce popřát PF 2014 všem, všem našim příznivcům, protektorům, sponzorům, duklákům i neduklákům, prostě Vám všem.

V. Hejnový

4/13

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

2

4

8

12

24

obsah

- 2 Dukla je legenda s budoucností
- 4 Armádním sportovcem roku je atletická mistryně světa Hejnová
- 7 Včera, dnes a zítra nejlepších armádních sportovců
- 8 Pošesté se křtil kalendář se Saudkovými fotografiemi
- 12 Atlet roku ovládl pultecet z Dukly
- 14 Brokařská sbírka medailí z Peru
- 16 Na bráchu nemám, do Ria snad pojedeme oba
- 17 Raději to ukecám, prát se nechci
- 18 Jiroušek slavil dvě zlaté
- 20 Macháčová po pádu prošpikovaná třískami
- 21 Purdjaková vidí svou budoucnost vo physique
- 22 Nejteplejší zimní olympiáda
- 23 Do Soči vyrazí s beranici i kšandami
- 24 Armádní naděje pro Soči
- 26 Byl prvním Sportovcem roku
- 27 Medvěd Bugár září
- 28 Jubileum slavili dukláci i samotná Dukla
- 29 Jubilanti armádního sportu
- 30 Medaile, rekordy a tituly získané sportovci ASC DUKLA v roce 2013
- 31 Tucet otázek pro Kateřinu Bartošovou
- 32 Vrcholový sport? Jedině na Dukle

DUKLA je legenda s budoucností

V pátek 18. října 2013 zahájil náčelník Generálního štábu Armády České republiky generálporučík Petr Pavel letos poslední z řady výstav před budovou Generálního štábu, tentokrát věnovanou pětadesátileté historii armádního vrcholového sportu. Pásku před panely výstavy přestříhl společně s ředitelem Dukly plukovníkem Jaroslavem Prišćákem a nyní již desetibojařskou legendou majorem Romanem Šebrlem.

Text a foto: Ivana Roháčková

Tato expozice, která mapuje historii armádního sportu od roku 1948, kdy vznikl Armádní tělocvičný klub, až do současné podoby Armádního sportovního centra DUKLA, vznikla ve spolupráci Generálního štábu Armády České republiky a ASC DUKLA. Autorka Ivana Roháčková s grafickou Andreou Bělohlávkovou seznamují na 22 panelech s nejdůležitějšími mezníky armádního vrcholového sportu, nejlepšími reprezentanty – olympijskými medailisty, jednotlivými sportovními oddíly, které vznikly, zanikly, oddělily se či jsou stále v péči resortu Ministerstva obrany, a jejich výsledky v nejvyšších domácích i zahraničních soutěžích.

„V roce 1956 si armádní vrcholový sport dal jméno Dukla, které představuje symbol odvahy a statečnosti československých vojáků bojujících v karpatsko-dukelské operaci za osvobození své vlasti. Za desítky let své činnosti se značka Dukla stala synonymem jednoho z nejúspěšnějších sportovních klubů v Československé a posléze i České republice, ozdobeného výhrami a medailami z největších světových sportovních soutěží včetně olympiád,“ připomněl historii armádního sportu generálporučík Pavel.

Slavnostního zahájení výstavy se zúčastnila i starostka Prahy 6 Marie Kousalíková, hosté z armády, Ministerstva obrany, současní armádní sportovci, ale i legendy, které v řadách Dukly působily v minulosti. Sešli se tu čtyři olympijští vítězové – fotbalista František Štambacher, desetibojař Roman

Šebrle, sportovní střelec David Kostecký a moderní pětibojař David Svoboda –, stejně jako dalších devět stříbrných a bronzových medailistů. Nejstarším účastníkem byl fotbalista Josef Jelínek, který s národním mužstvem v roce 1962 na mistrovství světa vybojoval stříbro, nejmladšími sportovci byli dvacetiletí medailisté z mistrovství světa snowboardistka Eva Samková, kanoista Josef Dostál a dráhový cyklista Robin Wagner.

Úspěšnost výstavy podtrhuje i 29. listopadu vydaná publikace Šedesát pět let armádního vrcholového sportu – Kapitoly z dějin a současnosti ASC DUKLA.

Slova gratulace a poděkování za 65 let reprezentace vybíráme z úvodního slova ministra obrany Vlastimila Picka:

Za šedesát pět let své existence se Dukla stala uznávanou tradicí, obdivovaným sportovním centrem, inspirací pro mnoho domácích i zahraničních partnerů.

Smyslem a posláním Dukly není jen pečovat o armádní a státní reprezentaci, v níž nikdy nechyběli mistři světa a olympijští vítězové, ale také se starat o mladou nastupující generaci. Sportovci Dukly spoluvytvářejí dobré jméno Armády České republiky. Veřejnost je vnímá nejen jako součást, ale také jako jeden ze symbolů našich ozbrojených sil.

V historii Dukly vždy vynikaly silné osobnosti, které imponují svým životním krédem i svými výkony. Mnohé sice již opustily aktivní sportovní dráhu, ale se svým oddílem zůstávají spjaté pomocí podpory, společného zájmu a vzájemného povzbuzení.

Dukla je legenda s budoucností.

- 1/ Výstava před Generálním štábem
- 2/ Proběhla i autogramiáda – podepisuje se tenistka Andrea Hlaváčková a pětibojař David Svoboda
- 3/ Stříbrný olympionik diskář Imrich Bugár, NGŠ generál Petr Pavel, bývalý NGŠ Pavel Štefka a vícebojař Roman Šebrle
- 4/ Cyklisti z Dukly Brno před tabulí cyklistiky Dukly

Armádním sportovcem roku je atletická mistryně světa Hejnová

Ve středu 30. října 2013 v Domě armády Praha zahájil ministr obrany Vlastimil Pícek slavnostní vyhlášení ankety Armádní sportovec roku 2013 a křest kalendáře DUKLA 2014.

„Armádní vrcholový sport slaví letos pětadesáté výročí své existence, dnešní Dukla by tedy měla být postarší usdlá dáma, co už něco pamatuje. Ve skutečnosti je ale díky vám šarmantní mladice, která má energie na rozdávání,“ představil armádní sport ministr obrany Vlastimil Pícek. „Jsem rád, že mohu dnešní večer strávit ve společnosti lidí, kteří přispěli k posílení dobrého jména armádního sportu i celé České republiky. Jen ten, kdo se sportem zabývá, potvrdí, že za každou medaili se skrývají nekonečné hodiny poctivé dřiny a jen ten, kdo tisíckrát propotil dres, ví, že největším vítězstvím je vítězství sama nad sebou. Ohlížíme-li se zpět do minulých ročníků ankety, zjistíme, že historii Dukly psaly silné a mimořádné osobnosti, právě ony pomáhají naplňovat poslání Armádního sportovního centra DUKLA, připravovat armádní a státní reprezentaci a pečovat o mladou sportovní generaci.“

Po úvodních slovech ministra Pícka odstartoval celý slavnostní program ocenění a vyhlášení nejlepších sportovců Dukly.

Nejlepším armádním sportovcem roku 2013 byla vyhlášena Zuzana Hejnová, mistryně světa v běhu na 400 metrů překážek ze šampionátu v Moskvě. Od odborníků, trenérů a funkcionářů dostala 1 249 bodů. Na druhém místě v anketě skončil se ziskem 1 101 bodů veslařský mistr světa kapitán Ondřej Synek, třetí místo bral za 1 075 bodů další světový šampion z Moskvy oštěpař rotmistr Vítězslav Veselý. I čtvrté místo patřilo vítězi světového šampionátu, dráhové cyklistce rotmistryni Jarmile Macháčové.

Nejlepším týmem se stali vicemistři světa ve vodním slalomu deblkanoisté poručík Jaroslav Volf a poručík Ondřej Štěpánek, kteří letos ukončili kariéru a začali se věnovat trenérské práci.

Juniorkou roku je snowboardistka a lyžařka Ester Ledecká a trenérem roku Dalibor Kupka, který má ve své skupině nově Hejnovou, ale i mistra Evropy Pavla Masláka.

Ta se vedle titulu mistryně světa stala také jasnou vítězkou Diamantové ligy a v uplynulé sezoně neprohrála ani jediný z třinácti závodů.

Armádní sport se jmenováním Rytíře armádního sportu rozloučil se třemi vynikajícími sportovci, kteří se rozhodli ukončit vrcholovou sportovní kariéru. Po společné 23leté sportovní cestě, která vyvrcholila na zářijovém mistrovství světa v Praze, aktivní kariéru ukončili deblkanoisté poručík Jaroslav Volf a poručík Ondřej Štěpánek. Jejich cestu vrcholovým vodním slalomem lemují dvě olympijské medaile, jeden titul světový, tři evropské a stříbrný kov na rozloučenou z Tróje, pozlacený mistrovským titulem z hlídek.

S vrcholovou atletickou sportovní kariérou, přechod na golf a odchod z Dukly i z uniformy ohlásil v létě atlet – vícebojař major Roman Šebrle – olympijský vítěz, mistr světa i Evropy, první desetibojař, který překonal 9 000 bodů, světový i evropský rekordman.

Slavnostní večer mezi jednotlivými bloky vyplnila džezovým zpěvem Eva Emingerová a v závěru obohatil hudební program rychlostní kanoista a bronzový olympijský medailista Josef Dostál, který zazpíval se svou mamkou Evou Emingerovou dva duety.

Text a foto: Ivana Roháčková

Výsledky ankety Armádní sportovec roku 2013:

Armádní sportovec roku:

1. Zuzana Hejnová (atletika) 1 249 bodů
2. Ondřej Synek (veslování) 1 101
3. Vítězslav Veselý (atletika) 1 074
4. Jarmila Macháčová (cyklistika) 743
5. Pavel Maslák (atletika) 639
6. Martin Fuksa (rychlostní kanoistika) 490
7. Lukáš Melich (atletika) 410
8. Josef Dostál (rychlostní kanoistika) 310
9. Pavel Kelemen (dráhová cyklistika) 251
10. Jan Sychra (sportovní střelba) 113

Týmy:

1. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek (vodní slalom, C2) 888
2. Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál, Jan Štěrba (rychlostní kanoistika, K4) 877
3. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek; Jonáš Kašpar, Marek Šindler; Ondřej Karlovský, Jakub Jáně (hlídka C2 ve vodním slalomu) 503

Junioři:

1. Ester Ledecká (snowboarding) 820
2. Eva Samková (snowboarding) 240
3. Jaroslav Snášel (dráhová cyklistika) 100

Trenéři:

1. Dalibor Kupka (atletika) 810
2. Milan Doleček (veslování) 180
3. Jan Železný (atletika) 110

Včera, dnes a zítra nejlepších armádních sportovců

V tradiční anketě o nejlepší armádní sportovce skončili na nejvyšších příčkách závodníci, kteří letos dosáhli na titul mistra světa. Po malém ohlédnutí za velice úspěšnou sezonou nám prozradili svůj program zimní přípravy a představy pro příští rok.

Zuzana Hejnová

O prvenství nejlepší letošní evropské atletky překážkárky Zuzany Hejnové nebylo pochyb, před druhým Ondřejem Synkem skončila s náskokem 148 bodů. „Prožila jsem nádherný rok, všechno vyšlo přímo skvěle. Velice mně pomohl přechod od trenérky Martiny Blažkové do skupiny Dalibora Kupky, tedy z party holek do společnosti kluků. Byla to obrovská změna. Systém tréninku je úplně jiný, má odlišnou intenzitu, což se při mém dobrém zdravotním stavu projevilo ve výkonech. Dokonce jsem se zbavila i některých dřívějších neduhů,“ vrací se ke svému životnímu přestupu.

Už od začátku října je v plném tréninku na příští sezonu. „Příprava je ještě náročnější než loni, takže bych se snad měla dál zlepšovat. Bez nadsázky mohu říci, že takovou dřinu jsem ještě nezažila. Do konce roku mám ještě v programu měsíční pobyt v JAR a v zimě bych ráda závodila v hale. Tím mám na mysli i mistrovství světa, kde bych však musela startovat na hladké čtvrtce, protože překážky v programu nejsou. Vrcholnou akcí příštího roku je mistrovství Evropy. Mým cílem je zopakovat letošní úžasnou sezonu a dále posunout svůj rekordní čas,“ netají nejlepší evropská atletka své plány.

Ondřej Synek

Také skifař Synek má za sebou velice vydařený seriál závodů, v nichž se mu podařilo vyhrát téměř vše, co šlo. „Pouze na Chalupa cupu jsem dojel druhý, ale to nepovažuji za něco důležitého. Se zdravotním stavem jsem byl také spokojený, zánět středního ucha se mi podařilo včas vyléčit. Trénovat jsem začal až koncem října a první dny mě bolelo celé tělo. Začátky přípravy jsou však vždy těžké a dobře vím, že z této náročnosti pak těžím celý rok. Za teplem se už tradičně ani letos nikam nevydám, stačí mně domácí prostředí. Pouze na dva týdny si zřejmě v lednu pojedou zalyžovat do Itálie. Příští rok bych na mistrovství světa i v závodech Světového poháru zase chtěl patřit k absolutní světové špičce,“ zdůrazňuje Synek.

Vítězslav Veselý

„Letošní sezonu bych ohodnotil známkou 1-, ale ten minus by byl malý. Ve třech závodech jsem skončil druhý a hlavně nepodařilo se mi prodat vše, na co jsem měl,“ přiznává ve velké skromnosti třetí v pořadí, oštěpař Vítězslav Veselý, v jehož představách byl výkon blížící

se k devadesátimetrové hranici. „Musím však přiznat, že nakonec to byla velice úspěšná sezona. K titulu mistra světa a k prvenství v Diamantové lize mně nejvíc pomohl Jan Železný, ale nemohu zapomenout ani na svého prvního trenéra Jaroslava Halvu, který mě naučil základy oštěpařského řemesla,“ zdůrazňuje Vířa.

Nelze přehlédnout, že měl nemalé problémy s bolavým kolenem. „A tento stav trvá, o zlepšení mluvit nemohu. Víř, že to bude běh na dlouhou trať. Dost možná, že mě ještě čeká drastičtější léčba, ale zatím jsem střídal klidový režim s posilovnou a plaváním, což bude zřejmě i hlavní náplň první části mé zimní přípravy, kterou jsem si okořenil i několika dny na horách. Ještě letos chci absolvovat soustředění na Kanárských ostrovech a od února v Jihoafrické republice. Teprve potom se s trenérem dohodnu, kterých závodů bych se měl zúčastnit. Poslední slovo však bude mít ve všech případech docent Kolář,“ dodává Veselý.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Anketa nejlepší sportovec Armády ČR:

1. por. Michal Škobrtal (VÚ 5104 Praha)
2. npor. Michal Pech (VZ 5512 Týniště nad Orlicí)
3. rtn. Matěj Pícka (VZ 8297 Praha)

Příspěvkové organizace MO:

Nejlepší házenkář Dukly Praha: Tomáš Petržala
Nejlepší volejbalista Dukly Liberec: Jan Hadrava

Nejlepší sportovec, junior, mládežník a trenér UNIASK ČR:

Sportovec: Jaroslav Radoň, Filip Dvořák (rychlostní kanoistika C2, Dukla Praha)
Junior: Pavel Vaněk (sportovní střelba – trap)
Mládežník: Mario Wiederman (box, TJ Dukla Olomouc)
Trenér: Petr Černoch (sportovní střelba, Dukla Plzeň)

Pošesté se křtil kalendář

se Saudkovými fotografiemi

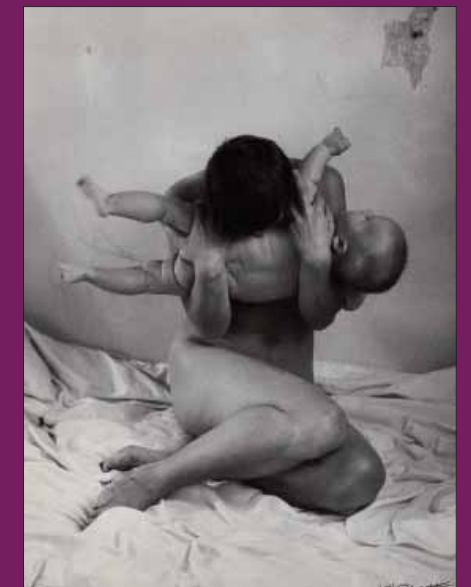
Součástí vyhlášení ankety Armádní sportovec roku byl opět křest nástěnného kalendáře ASC DUKLA. Pošesté a znovu jinak jej vytvořil světoznámý fotograf Jan Saudek. Kalendář pokřtili ministr obrany Vlastimil Picek, autor fotografií Jan Saudek, ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Prišćák a letošní mistři světa, kteří také mají v kalendáři svoji fotografii Zuzana Hejnová, Vítězslav Veselý a Ondřej Synek.

Námětem letošních fotografií se stala archivní díla osmasedmdesátiletého věhlasného Saudka. Fotografie pro kalendář pořídil ve svém ateliéru před známou „plesnivou zdí“, ale i v Praze nad Smíchovem, u Vltavy kousek od Karlova mostu nebo na střeše své garáže.

Kalendář má 14 fotografií. Kromě 12 měsíčních i titulní a „zadní“ s kalendářem na rok 2015.

Autorovi pózovalo celkem 16 sportovců, 1 trenér a kojeneček, čtyřměsíční syn Janek Barbory Špotákové, přesně 9 žen a 9 mužů.

První fotografie moderního pětibojaře Davida Svobody na střeše garáže autora vznikla 23. září a poslední v ateliéru s boulařkou Nikolou Sudovou a skokanem na lyžích Janem Maturou 4. října odpoledne.

Nejvýraznější fotografií z kalendáře je zcela jistě v rouše Eviny oštěpařka Barbora Špotáková se synem Jankem. Dvojnásobná olympijská vítězka na ní pózuje dle inspirace snímkem Saudkovy první ženy. „Když mi mistr tu původní fotku ukázal jako muštr, jak by měla vypadat, trochu jsem se zarazila,“ přiznala světová rekordmanka.

„Tady jde původně o moji první ženu se synáčkem a nádhernou fotku Báry. Ta se mi teď zdá nesporně lepší, není tam ten křečovitý výraz. Je to krásný portrét mateřství,“ uvedl Jan Saudek. „Ženy mě často žádají, abych je vyfotil nahé, ale aby nebylo nic vidět. Bára tady nahá je a není nic vidět, a přitom je to výborné. U každé jiné bych to neodpustil, že není nic vidět,“ dodal.

Jednou z nejstarších podkladových fotografií je „Moje první fotografie“, která pochází z roku 1953. „Je na ní můj bratr na nějakém kanoistickém výletě, nalevo vedle něj je klekačka a můj bratr tam takhle klesnul. Letos jsem to zkusil s větším feškem, s Davidem Svobodou, jen ležel ráno

na studené betonové ploše mé garáže,“ přiblížil Saudek.

Dvě fotografie jsou s mečem. Na jedné je snowboardistka Eva Samková, na druhé rychlostní kanoista Filip Dvořák. „Meč a starodávné zbraně, tím jsem přímo posedlý. Eva se zakrvácenou zbraní představuje emancipovanou bojovnici. A to ona je,“ svěřil se mistr.

Další inspirující fotografií, na které kdysi byli bratři Saudkovi, má název „Hey Joe“ a je pořízená před Karlovým mostem s motor-kou. Tentokrát ji nafotili veslaři – skifařský šampion Ondřej Synek a trenér Petr Blecha. „Tohle je věc prastará, ze začátku šedesátých let minulého století, kdy jsme si ráno vyjeli na projížďku na skútru. Na břicho pramice jsme dali fotoaparát a seřáli tuhle scénu. Na nové fotografii jsme Ondru otočili. Díky Petrovi Blechovi jsme měli i tuhle krásnou motorku,“ vzpomněl autor.

Zajímavý snímek „Vzpěr“ pak představuje mistra světa v hodu oštěpem Vítězslava Veselého, který zaskočil za vybraného „obra“ koulaře Ladislava Prášila, a křehkou golfistku Kláru Spilkovou.

„Z téhle fotografie jsem nadšen. Skvěle se fotí Štěpánka Hilgertová. Je ohromně fotogenická a díky ní je fotka „Panenky“ nádherná,“ chválil Saudek vodní slalomářku.

Nejmladší vzorová fotografie je stará asi pět let. „Je na ní profesionální tanečnicka a velmi slavná herečka, ale ta nová s Nikolou Sudovou a Honzou Maturou mi přijde veselější a milejší,“ porovnal.

Vítězka ankety Armádní sportovec roku Zuzana Hejnová je v kalendáři ztvárněna v dvojportrétu, jednou jako chlapec a jednou jako dívka.

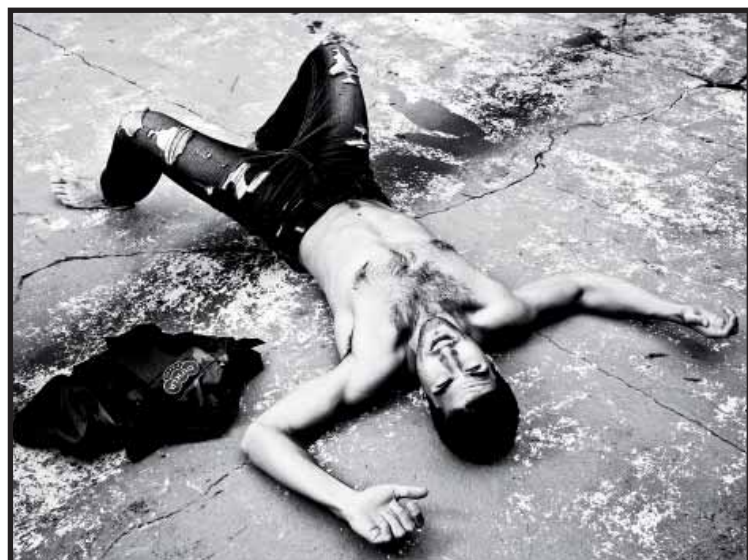
I další atlet Pavel Maslák má dva spojené obrazy. „V roce 1989, kdy jsem fotografoval módu pro slavnou japonskou firmu, jsem zkusil spojení jako dvouhlavou kartu. Nakonec to vyšlo pěkně i s tímto rychlým klukem,“ vyprávěl při tiskovce Saudek.

Větší změnu oproti původnímu vzoru udělal Saudek při ztvárnění bikera Jardy Kulhavého. „Já jsem mohl dělat to, že on bude líbat někomu ruku. Nebylo by to upřímné, tak jde jen o přípitek a záleželo mi na tom, aby bylo vidět, že zatímco ta dívka má víno, tak on si připíjí pramenitou vodou.“

Nejmladším fotografovaným sportovcem byla snowboardistka Ester Ledecká. „Skáče na švihadle vysoko nad horami. Je to fotka, která bude vypadat obstojně i za dvacet nebo padesát let,“ zhodnotil Jan Saudek.

Kalendář Dukla 2014 vyšel v edici 6 600 kusů a je neprodejný.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Jan Saudek a Ivana Roháčková

DAVID SVOBODA
moderní pětiboj

EVA SAMKOVÁ
snowboarding

PETR BLECHA
veslování

ONDŘEJ SYNEK
veslování

ZUZANA HEJNOVÁ
atletika

JAN MATURA
skok na lyžích

NIKOLA SUDOVÁ
akrobatické lyžování

ŠTĚPÁNKA HILGERTOVÁ
vodní slalom

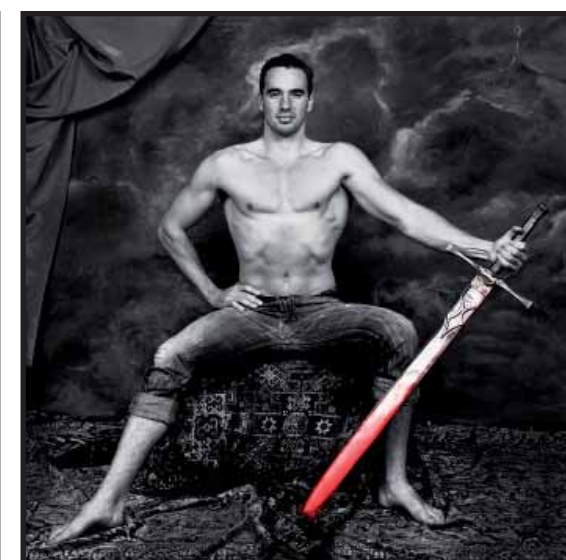

KLÁRA SPILKOVÁ
golf

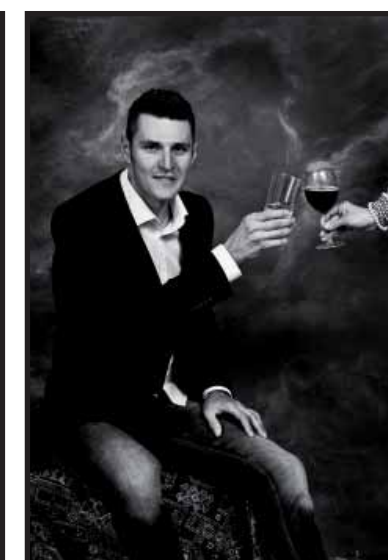
VÍTĚZSLAV VESELÝ
atletika

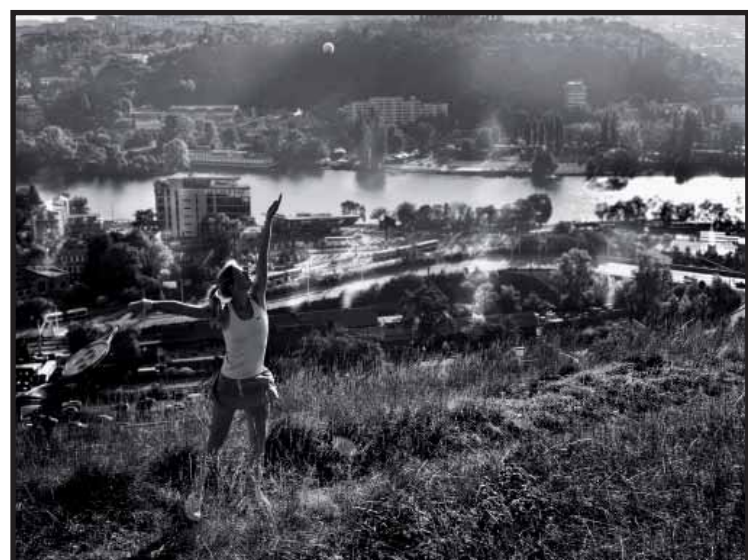
PAVEL MASLÁK
atletika

FILIP DVOŘÁK
kanoistika

JAROSLAV KULHAVÝ
horská kola

ANDREA HLAVÁČKOVÁ
tenis

BARBORA ŠPOTÁKOVÁ
atletika

ESTER LEDECKÁ
snowboarding

NIKOLA MAZUROVÁ
sportovní střelba

Letošní vyhlášení nejlepších domácích atletů se klidně mohlo přejmenovat na Armádního atleta roku. Vždyť mezi elitní šestici neproklá nikdo, kdo by neoblékal dres pražské Dukly! Premiérový, a nikterak nečekaný, titul Atlet roku si z vyhlášení odnesla překážkářka Zuzana Hejnová.

ATLETA ROKU

ovládl půltucet z Dukly

I při letošní mateřské přestávce oštěpařské světové rekordmanky Barbory Špotákové zůstala česká atletika parádní rok, vždyť jen medaile z mistrovství světa v Moskvě zajišťovala vstupenku na pomyslné stupně vítězů ankety vyhlášené tradičně v hotelu Ambassador. Zlatá husa na pražském Václavském náměstí. V nabitě konkurenci i přes titul mistra světa a vítězství v Diamantové lize skončil oštěpař

Vítězslav Veselý druhý, třetí příčku bral stejně jako v Moskvě kladivář Lukáš Melich.

O vítězství Hejnové ale nebylo pochyb. Po příchodu do tréninkové skupiny Dalibora Kupky neprohrála ani jediný ze svých třinácti závodů, stala se mistryní světa, vítězkou Diamantové ligy, nejlepší atletkou Evropy a pronikla i do elitní trojice těch světových. V domácí anketě triumfovala s náskokem

158 hlasů, jen na jednom hlasovacím lístku se neobjevila na nejvyšším místě.

Veselý zdatným soupeřem

„Letos byla velká konkurence, všichni podávali skvělé výkony a Víťa byl zdatný soupeř. Je pro mě ctí, že se mi konečně podařilo vyhrát,“ vykládala Hejnová, která byla v anketě zatím nejlépe druhá v letech 2010 a 2012, vždy za Špotákovou. „Škoda, že letos nezávodila, mohly jsme se o to vítězství poprat,“ usmívala se překážkářka.

Po pěti triumfech Romana Šebrleho a šesti Špotákové by teď mohla nastat éra Hejnové. „Vyhrát třeba sedmkrát? To se bojím, že už budu moc stará,“ obávala se šestadvacetiletá bronzová medailistka z olympiády v Londýně. „Ale když zůstanu zdravá, obhájit bych mohla,“ přemítala s výhledem na příští sezonu s vrcholem v podobě mistrovství Evropy ve švýcarském Curychu.

„Začátek přípravy byl dost náročný, musím říct, že takovou dřinu jsem ještě nezažila,“ naoko si postěžovala na drsné dávky kouče Kupky. „Bylo to docela šílené, už jsem i remcala, ale trenér je hrozně úporný,“ vykládala Hejnová.

Výsledky ankety Atlet roku 2013

1. Zuzana Hejnová (400 m př.) 1 559 bodů
2. Vítězslav Veselý (oštěp) 1 401
3. Lukáš Melich (kladivo) 1 164
4. Pavel Maslák (400 m) 1 132
5. Ladislav Prášil (koule) 902
6. Jan Kudlička (tyč) 559
7. Eliška Klučinová (víceboj) 476
8. Jiřina Svobodová (tyč) 380
9. Anežka Drahotová (chůze) 337
10. Jaroslav Bába (výška) 194
- ~~~~~
12. Adam Sebastian Helcelet (víceboj) 120
14. Štafeta žen 4x 400 m (Bartoničková, Hejnová, Masná, Rosolová) 28
15. Štafeta mužů 4x 400 m (Lichý, Maslák, Němeček, Prorok) 17

Objev roku

1. Anežka Drahotová 48
2. Ladislav Prášil 45
3. Lukáš Melich 17
4. Adam Sebastian Helcelet 3

Trenér roku

1. Dalibor Kupka 138
2. Jan Železný 6
3. Petr Stehlík 3
4. Dušan Král 2

Zahrála si na klávesy

Hejnová během vyhlášení předvedla i svůj umělecký talent, když si po boku Petra Vondráčka zahrála na klávesy a zužitkovala své zkušenosti s hrou na klavír. „Ale musela jsem na to trénovat, když jsem měla volný čas mezi tréninky,“ přiznávala Hejnová.

Za Veselým a Melichem skončil v hlasování 156 trenérů, funkcionářů a novinářů letošní halový mistr Evropy a pátý z Moskvy

na čtvrtce Pavel Maslák. Stejnou příčku obsadil na mistrovství světa i v anketě po své životní sezoně koulař Ladislav Prášil, elitní sexteto Dukláků uzavíral tyčkař Jan Kudlička. Díky bronzu z halového mistrovství Evropy pronikl jako poslední do nejlepší desítky ještě výškař Jaroslav Bába.

Jednoznačným výsledkem skončila volba nejlepšího trenéra, cenu si odnesl Dalibor Kupka, jenž na Julisce připravuje vedle Hejnové i Pavla Masláka. Anketu vyhrál už počtvrté, v předchozích třech případech byl oceněn jako trenér Romana Šebrleho.

- 1/ S moderátory Klučinová, Kudlička a Prášil
- 2/ Helena Fibingerová se za atlety rozloučila s Cechlovou a Šebrlem
- 3/ Ministr obrany Písek sledoval vyhlášení vedle předsedy Atletického svazu Varhaníka
- 4/ Zuzka Hejnová zahrála na piáno
- 5/ TOP 10 sportovců a trenér roku

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Brokařská sbírka medailí z Peru

V medailovou žeň proměnila česká reprezentace v brokových disciplínách světový šampionát v peruánské Limě. Na jedné zlaté a třech stříbrných se podílelo kvarteto královéhradeckých dukláků v čele se zkušeným Janem Sychrou. Pavel Vaněk, Miloš Slavíček a Matěj Novota trefovali cenné kovy v juniorské kategorii.

Dejme nejprve slovo tomu nejzkušenějšímu, který už má za čtvrt století s brokovnicí v ruce něco za sebou. Přesto se v Peru nestačil divit... „Střelnice v Limě byla ve vojenském prostoru. Střílel jsem tam poprvé. Organizačně to moc nefungovalo, takové to jihoamerické maňana. Kolem bylo navíc staveniště, takže uprostřed položky nám za záda přijel nákladák s pískem a museli jsme počkat, až ho vysype. Pak jsme mohli pokračovat. Také tam táhli po zemi armaturu. Hrozný randál a samé jiskry. V takových podmínkách jsem snad ještě nestřílel. Na to nás ale připravili, takže jsme s tím tak trochu počítali,“ vyprávěl Jan Sychra.

Špunty v uších i v posteli

Střelci používají špunty do uší jako nezbytnou pomůcku, ale normálně jen na střelnici. „Šok jsme zažili v hotelu. Byl sice slušný a blízko střelnice, ale tři dny po sobě tam o půlnoci začala diskotéka a končila před šestou ráno. V tom se nedalo spát. Trenéři si stěžovali, ale marně. Nebylo kam nás přestěhovat. Od pořadatelů jsme dostali špunty do uší, ty jsme si zarazili hluboko do uší, aby se dalo spát. Jiná možnost nebyla,“ vzpomínal už s úsměvem. „Závod proběhl standardně. Výsledky se střílely vcelku vysoké, mých 120 bodů stačilo na konec druhé desítky. Na rozdíl

od mistrovství Evropy se ale zadařilo omlazenému družstvu a získali jsme stříbro, kterého si moc vážím. Mladíci Jakub Tomeček a Tomáš Nýdrle zabrali a já jim to snad nezkažil. Nastříleli jsme 362 bodů a získali stříbro na úkor Norů, kteří měli horší poslední položku. Zlato získali Italové. Upřímně řečeno, tolik medailí od českých brokařů z mistrovství světa nikdo nečekal. Vždyť zlato získala i juniorská skeetařka Jitka Pešková,“ dodal spokojeně.

Sychrova sezona byla docela vydařená. Vítězství ve Světovém poháru v Granadě, kde se bude střílet příští rok mistrovství světa, ve finále Světového poháru v Abú Zabí pak desáté místo. Na odpočinek jsem se těšil, ale už se chystám pomalu na tu novou.

Konec dobrý, všechno dobré

Sezona Pavla Vaňka, který střílí v juniorské kategorii disciplínu trap, nezačala nejlépe. „Přípravné závody před mistrovstvím Evropy v Suhlě se mi moc nepovedly. Ale Evropa dopadla dobře, jako družstvo jsme skončili stříbrní, mezi jednotlivci jsem byl čtvrtý. Vrcholem bylo mistrovství světa, kde jsem vybojoval v individuálním závodě stříbro, když jsem se mezi nejlepší dostal se 115 body a vyhrál tříčlenný rozstřel. Pomohl jsem tím i družstvu ke zlatu,“ liboval si nástupce Davida Kosteckého, jemuž naopak šampionát nevyšel. Se stejným výsledkem skončil

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

mezi seniory až třiatřicátý. Ještě dodejme, že na zlatu družstva juniorů se podíleli také Jan Borkovec a Vladimír Štěpán, dohromady dali 346 bodů.

Pavel Vaněk přičítá svoje výrazné zlepšení oproti minulé sezoně zkušenostem. „Ty se střádají s každým závodem a v Limě si všechno dobře sedlo. Moc spokojený jsem i s brokovnicí Berettou, kterou mám od Dukly,“ dodal s tím, že příští sezona má dva vrcholy. Jednak mistrovství Evropy v Maďarsku, ale hlavně pak světový šampionát v Granadě. „Je to můj poslední rok mezi juniory, tak si ho budu chtít užít a ještě získat nějakou medaili, protože mezi dospěláky to bude mnohem těžší,“ zdůraznil student elektrotechnické průmyslovky, kterého čeká kromě zmíněných vrcholů také maturita.

Slavíček se vrací

Skeetař Miloš Slavíček se stal v roce 2009 juniorským mistrem světa, medaile z velkých soutěží vozí pravidelně, ale především jako člen týmu, byť často na stupně vítězů táhne kolegy jako nejlepší. „Chtělo by to zase nějakou velkou individuální placku,“ přál si. Doma se drží pořád hodně vysoko, ale na velkých soutěžích už je to horší. „To je otázka psychiky. Když jsem vyhrál mistrovství světa, tak to ode mne nikdo nečekal, s přibývajícím rokem rostl pochopitelně tlak. Chtělo se po mně víc, měl jsem větší zodpovědnost. Víc o tom přemýšlím. To mi moc nesedí. Ale pracuju na sobě. Hodně to souvisí i s fyzikou, když je dobrá, cítím se líc psychicky. Letošní výsledky při tom nebyly špatné, celkově mohu říct, že sezona byla dobrá, vždyť mám stříbro z mistrovství světa v družstvech. Cítím ale, že mohla být ještě lepší, hlavně individuálně.

Na mistrovství světa mi chyběly jeden dva terče k finále,“ litoval a hned dodal: „Jsem rád, že ten můj problém s údajně nepovolenými zbraněmi a podezřením z pytláctví, o kterém se jeden čas psalo, se už vyřešil v můj prospěch. Zase mohu být v klidu a soustředit se na trénink a sportovní střelbu.“ Na šampionátu skončil se 119 body pátý.

Oproti Slavíčkovi málo zkušený Matěj Novota trefil 112 terčů a vešel se do druhé desítky. František Kadlec měl o čtyři víc a družstvo celkem 347 „stříbrných“ bodů.

„Skeet střílím už čtvrtým rokem, je to vlastně rodinná záležitost, protože střelbě se věnují otec, bratr i sestra. Dřív jsem hrál závodně hokej, ale byli tam lepší, tak jsem rovnou přešel ke střelbě. Po sestře mám brokovnici Perazzi,“ říká Matěj Novota. Mezi juniory může ještě závodit dva roky. Stíhá také střední školu, v níž ho čeká v květnu maturita. |

1/ Jan Sychra
2/ Matěj Novota
3/ Miloš Slavíček
4/ Pavel Vaněk

Na bráchu nemám, do Ria snad pojedeme oba

Dukla má dalšího mistra světa. V netradiční disciplíně biathle, která spojuje běh na 2× 1 500 metrů a 200 metrů plavání, vybojoval titul šampiona Tomáš Svoboda.

Vizitka Tomáše Svobody
narozen: 19. března 1985, Praha
sport: triatlon, biatlon
absolvent FTVS UK

Můj brácha je olympijský vítěz v moderním pětiboji, může si už více než rok říkat triatlonista Tomáš Svoboda. A můj brácha je zase mistr světa, ví od začátku letošního října David Svoboda. V tomto směru představují dvojčata Svobodova unikátní pár. „Ale na Davida nemám, olympijské zlato je nejvíc,“ říká osmadvacetiletý Tomáš, který si přivezl zlatou medaili z mistrovství světa v biathle v kyperském Limassolu.

Jak moc si titul mistra světa považujete?

Výsledku si vážím, ale cennější než první místo je pro mě výkon, který jsem tam podal. Absolvovali jsme běh na 1 500 metrů, plavání na dvě stě metrů a znovu 1 500 metrů běhu, a bylo to hodně rychlé. Na to, že jsem si na speciální přípravu vyčlenil týden, to dopadlo skvěle. Nicméně to pro mě žádný vrchol nebyl, vlastně šlo jen o takovou vsuvku v přípravě na triatlon.

Říkáte to, jako by se nechumelilo. Cožpak jste už někdy byl mistrem světa?

Ne, to ne. Samozřejmě je to prima pocit, užil jsem si to včetně vyhlášení, bylo nádherné slyšet českou hymnu. To se mi stalo poprvé v životě.

Jak vás vlastně napadlo zúčastnit se tohoto šampionátu?

Trénuju v Praze na Dukle a díky moderním pětibojářům jsem se o tomhle mistrovství světa dozvěděl, pořádá ho Mezinárodní federace moderního pětiboje. Zúčastnil jsem

se už loni a v Dubaji jsem skončil třetí, teď to vyšlo ještě líp.

Můžete porovnat biathle s triatlonem? Nepřijde vám, že má trochu menší váhu?

Určitě, je to jen taková doplňková disciplína. Šampionátu se zúčastní moderní pětibojáři i triatlonisté, kdo má chuť, závodí, specialisty bychom v Limassolu spočítali na prstech jedné ruky. Nejznámější z nich je Angličan Richard Stannard, čtyřnásobný mistr světa a obhájce titulu z Dubaje – doběhl za mnou, i to mě v Limassolu potěšilo.

Nebudete se nyní cítit trochu nad bratrem, který, ač olympijský vítěz, mistrem světa nikdy nebyl?

Tak to nehrozí, protože Davidovo olympijské zlato z Londýna žádné jiné přebít nemůže. A nezapomeňte, že on už dva tituly mistra světa má, vlastně tři. Před lety v moderním pětiboji dvakrát ovládl juniorský šampionát a v roce 2009 s Ondřejem Polívkou vyhráli seniorské zlato ve dvouletých štafetách. Takže na bráchu nemám, což mě ale nikterak nebrzdí.

Po závodech Ironman na Floridě, jste ale přišel s novým rozhodnutím a sportovním cílem.

Ano, druhého listopadu jsem odjel na první kvalifikační závod na Floridu v podstatě s životní formou. Strašně jsem se na ten závod těšil, ale tělo mi vystavilo stopku, nejdřív banálními nepříjemnostmi a pak den před závodem silnou alergickou reakcí. Takže jsem do soutěže nenastoupil, a začal přemýšlet, co to pro mě znamená, co mám změnit. A přišel jsem na to, že účast a úspěch na olympiádě je pro mě mnohem důležitější, než jsem

si připouštěl a podvědomě jsem tu myšlenku zřejmě nikdy zcela neopustil. Cíle v závodech Ironman nebudou ohroženy odsunutím až za rok 2016. Měl jsem jasno, ale teď mám ještě jasněji. Pojedu s bráchou na olympijské hry do Ria de Janeiro 2016. Ironman na Havaji znovu nejdříve v roce 2017.

Takže už jste upravil trénink vyloženě na olympijský triatlon a vybral jste si trenéra?

Ano přesně tak, stoprocentně se zaměřuji na olympijský triatlon, nechávám si stavět silniční závodní kolo, abych byl konkurenčně schopný i materiálem a vlastně hned teď v prosinci mám v plánu soustředění vánoční a silvestrovské, v lednu po týdnu volna bych měl absolvovat první závody, abych sesbíral body do světového žebříčku pro nasazování do světových pohárů. Co se týká trenéra, tak asi rok a půl se domlouvám s Jakubem Kučerou, který trénuje pětibojáře, a teď jsme se už dohodli konkrétně.

Text: Jiří Jakoubek
Foto: Ivana Roháčková

Nejlepší výsledky:

- 1. místo:** MS Biathle 2013, Limassol
- 3. místo:** MS Biathle 2012, Dubaj
- 6. místo:** MS Aquathlon 2013, Londýn
- účast na MS Ironman Havaj 2011**
- 1. místo:** Ironman South Africa 2011 (mezi amatéry)
- Mnohonásobný medailista z MČR v plavání, triatlonu a duatlonu.**

Raději to ukecám, PRÁT SE NECHCI

To o sobě tvrdí mistr světa a držitel bronz z letošního mistrovství světa v karate Ondřej Samek. Na první pohled docela obyčejný kluk, v němž by nikdo nehledal mistra světa v karate. Šestadvacetiletý Ondřej Samek však proslavil Duklu i ve sportu, který pro nás pořád voní velkou exotikou. Rozhodně to není rváč, ani nepřeráží hromady cihel, ale je velmi kultivovaný a příjemný.

Jak vzpomínáte na letošní mistrovství světa, v němž jste získal titul?

Letošní mistrovství světa WTKA v italské Marrině di Carraře bylo specifické v tom, že byly spojeny dvě světové organizace, které se zde utkaly. Tedy o mnoho víc lidí v hale. Zlato jsem vybojoval společně s trenérem Pavlem Znamenáčkem v kategorii kata duo, což je synchron dvou cvičenců. Bronzovou medaili se mi podařilo získat v kategorii kata all style, v níž bojují různé styly bojových umění proti sobě.

Co bylo na cestě ke zlatu nejtěžší?

Eliminační kola průběžně probíhají od čtvrtka do soboty, finálové bloky jsou až v neděli. Člověk je za ty tři dny docela vyčerpaný a stále musí předvádět perfektní výkon.

Kdybyste měl udělat žebříček svých největších úspěchů, jaké by to byly?

Každého úspěchu si velmi vážím, ať je z velké či malé soutěže. Samozřejmě úspěchy se „lvíčkem na prsou“ jsou srdeční záležitosti. Nejvíce si vážím úspěchu z ME JKA, to je zkratka Japan Karate Asociacion tradičního karate.

Jaká vlastnost je podle vás pro karate nejdůležitější?

Pro karate je nejdůležitější všestrannost. Karatista je vlastně takový „gymnasta“, musí zvládat spoustu pohybů silových, výbušných či koordinačních. V některých technikách je to velmi obtížné.

Prozradíte, jak jste se k tomuto sportu dostal a zkusil jste i jiné?

Ke karate jsem se dostal v roce 1994, kdy mě na něj přihlásili moji rodiče. Těm také vděčím, že mě u karate podrželi. Jiné sporty jsem nezkoušel na sportovní úrovni, vždy jen jako hobby.

Karate vám určitě hodně dává, bere vám také něco?

Karate mě učí dodržovat různé hodnoty, ať životní či sportovní. Naučilo mě uznávat autority a chování. Karate není jen o cvičení, ale i o společenské nauce. Někdo by mohl říct, že karate bere čas, ale který sport ho nebere? Když karate děláte srdcem,

tak jako já, nepřemýšlíte nad tím, kolik času strávíte v dojo, tedy tělocvičně.

Tréninky karate mám dva až třikrát týdně. Další dva dny jsou věnované posilování a doplňkovým sportům. Jeden až dva dny regeneraci podle toho, zda jsou zrovna závody.

Do jaké míry je pro karate důležitá výška a hmotnost?

Úplně tak důležité tyto vlastnosti nejsou. V kumite, což je zápas, je lepší být větší, ale jsou známí mistři, kteří byli či jsou menšího vzrůstu a bojovali výborně. V kata je dobrá střední, silná postava. Každý karatista je unikat a záleží jen na něm, jak se prosadí.

Co všechno stíháte kromě karate, myslím zaměstnání, studium, přítelkyni či rodinu?

Studium jsem dokončil loni v létě. Letos na jaře jsem změnil zaměstnání a v létě se oženil. Byl to velmi perný rok a stihl jsem toho opravdu spoustu. Kromě karate se věnuji rodině, která mě velmi podporuje.

Dostal jste se do situace, kdy jste musel použít svoje umění i mimo soutěž, myslím třeba při nějakém konfliktu?

Vždy se mi to podařilo ukecat (smích). Na jednu stranu je dobře, že jsem to nemusel použít, ale ulice je proti závodům úplně něco jiného, takže nikdo nedokáže říct, jak by to dopadlo.

Pro obyčejného smrtelníka se představa o karate vejde do přerážení cihel nebo úderů hrnou ruky. Jak jste na tom v tomto směru, třeba co se týká přerážení nějakých předmětů?

V japonštině se to nazývá tameshiwari – zkouška technické síly. Ne každý se této části tréninku věnuje. Přerážet jsem již zkoušel. Záleží, co se zrovna přeráží, materiálu se používá hodně. Nejčastější je to asi materiál firmy Itonk, dřevěné desky či led.

Je karate víc sport nebo spíš už druh umění?

V očích laiků se karate může zdát jako pouhý sport, který usiluje o zařazení na olympijské hry. Pro opravdového karatistu se ovšem stále cesta sportovní prolíná s cestou umění.

Text: Karel Felt
Foto: archiv Ondřeje Samky

Jiroušek slavil *dvě zlaté*

V závěru parašutistické sezony se opět blýskl Libor Jiroušek. Na šampionátu CISM v čínském Qionglai dominoval podobně jako v létě na mistrovství Evropy v individuální akrobacii. Členové Dukly Prostějov se od 14. do 24. října 2013 zúčastnili 37. armádního mistrovství světa CISM. V Qionglai se představilo družstvo v novém složení. K ostríleným reprezentantům Liboru Jirouškovi, Oldřichu Šorfovi a Hynku Táborovi premiérově přibyli Jakub Pavlíček a Petr Směšný.

1

Na armádní šampionát odjížděl český tým s vědomím, že při výsledku na úrovni standardní osobní výkonnosti ve všech disciplínách existuje reálná šance na kombinační medaili v družstvech a od úřadujícího mistra Evropy v individuální akrobacii Libora Jirouška se očekávalo medailové umístění.

Jenže všem parašutistům nepřálo počasí a těm českým se navíc obloukem vyhýbalo štěstí. Ještě v polovině programu to vypadalo, že se šampionát nestihne odskákat ani v regulérním minimu. Na počátku druhého týdne se počasí konečně umoudřilo, podařilo se částečně dohnat seskokové manko a MS dotáhnout k regulérnímu hodnocení.

V závodě na přesnost přistání se nedařilo tradiční opoře Hynku Táborovi. Nezazářili ani nováčci, kteří zůstali za svým průměrem. Všichni skončili ve třetí a čtvrté desítce a ani výborný výkon Oldřicha Šorfa, jenž obsadil čtvrté místo v individuálním hodnocení, nestačil družstvu na víc než šesté místo. Šorf při tom doplatil na zmatky v řízení letového provozu a organizaci. Poslední seskok totiž prováděl na hranici regulérnosti až po západu slunce a dva centimetry mu chyběly k medailové příčce.

V individuální akrobacii za volného pádu – vyžaduje výšku 2 200 metrů pro záznam

z pozemní kamery – se Libor Jiroušek podle očekávání zapojil do útoku na medaili. Z pěti kol se jich v Qionglai podařila odskákat jen dvě. To však Jirouškovi stačilo k tomu, aby po evropském titulu z Čeboksar podruhé v jedné sezoně slavil zisk zlaté medaile.

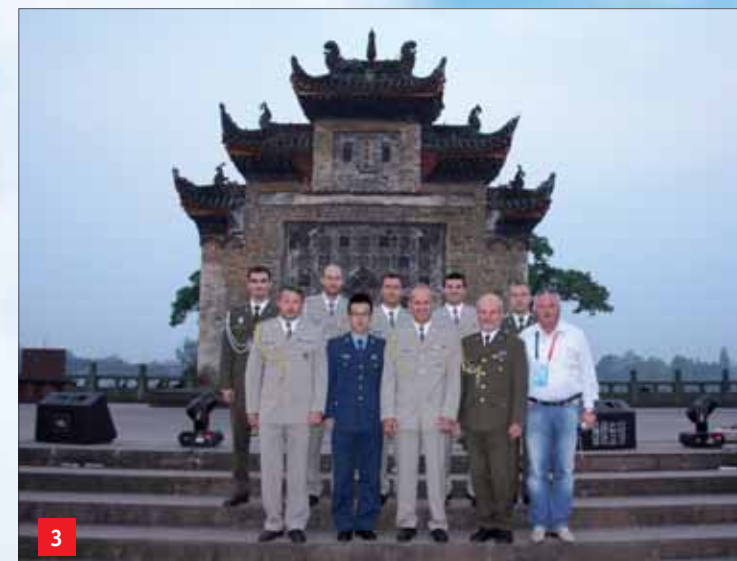
„Sednul mi druhý skok, čímž jsem se posunul ze čtvrtého na první místo. Pak už se toho moc neodskákal a zůstal jsem první,“ popsal situaci ve své současné parádě disciplíně Jiroušek, jemuž se naopak příliš nedařilo při vystoupení na přesnost přistání.

Ve skupinové akrobacii za volného pádu zaskákalo družstvo ve složení Jiroušek, Pavlíček, Šorf, Směšný plus trenér a kameraman Jan Wantula fantasticky. V opět neúplném programu – uskutečnila se jen čtyři z osmi kol – obsadilo vynikající čtvrté místo s průměrem 27,5 bodů na seskok.

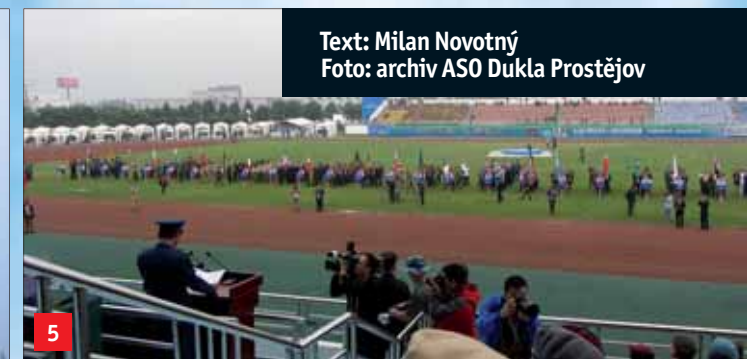
Na tomto místě je třeba podotknout, že kvalitní umístění má pro duklány – kvůli nekorektnímu posuzování ze strany rozhodčích – také poněkud hořkou pachů. Při závěrečném seskoku se cítili poškození přisným verdiktem a naproti tomu benevolenci při posuzování družstva Kataru. To prostějovské parašutisty připravilo nejen o třetí místo v disciplíně, ale zároveň o stejné umístění v kombinaci.

V ní měli Češi bodovou shodu s Němci. Ti však byli v dodatkovém rozeskakování na přesnost přistání o dva centimetry lepší. Kuriózní je na tom ovšem fakt, že rozeskok se uskutečnil hodinu po skončení šampionátu.

„Pokud bychom ve skupinové akrobacii získali o bod víc, skončilo naše družstvo dvakrát třetí. Svou roli v tom určitě sehráli rozhodčí, protože nám sebrali důležitý bod. Katařani přitom udělali stejnou chybu jako my, ale nad nimi arbitři přivřeli oči. Šlo samozřejmě o pochybnost jen z našeho pohledu a nešlo s tím nic dělat,“ dodal Jiroušek.

3

5

Text: Milan Novotný
Foto: archiv ASO Dukla Prostějov

- 1/ Armádní mistr světa v IA
- 2/ Doskok nejlepšího českého zástupce v PP prap. Šorfa
- 3/ Výprava AČR s čínským styčným praporčíkem
- 4/ Por. Jiroušek – 1. místo v IA
- 5/ MS CISM – úvodní nástup

2

Machačová po pádu prošpikovaná třískami

Bez medaile, ale se ziskem několika finálových umístění, se v říjnu vrátila z evropského šampionátu v dráhových disciplínách v nizozemském Apeldoornu česká cyklistická výprava, která byla tvořena převážně členy Dukly Praha a Dukly Brno. Největší ambice měla mistryně světa v bodovačce Jarmila Machačová, ale její naděje zhatil pád před posledním spurtem.

Nejlepší výsledek českých barev tak zaznamenal v keirinu Adam Ptáčník, který skončil těsně pod pódiem. „Čtvrtá příčka je považovaná za nepopulární nebo smůlovitou, ale když se podívám, jaká byla na šampionátu konkurence a jaký to byl závod, tak musím být spokojený,” přiznal Ptáčník, který už má doma bronz z keirinu na ME 2010.

Do finále prošel Čech bez větších problémů přes rozjíždku a semifinále. „Z taktického hlediska jsem se nevyhnul několika chybám, ale určitě šlo o nejvyšší mistrovství Evropy za dobu, co se v keirinu jezdí. Moc lepších závodníků už na světě není,” sdělil Ptáčník. Měl na mysli medailisty Němce Levyho, Brita Kennyho a Francouze Pervise. Čtvrté místo staví na úroveň tři roky starého bronzu. „Výsledky jsou srovnatelné. Možná

2

1

Text: Milan Novotný
Foto: Lenka Brtna Valová

je čtvrtá příčka v takové konkurenci o něco cennější,” dodal sprinter.

Místo útoku na medailové umístění v bodovacím závodě žen se odehrálo úplně něco jiného a Jarmile Machačové museli pomoci zdravotníci. V závěru závodu totiž na apeldoorském dřevěném oválu upadla a tříška obřích rozměrů se české reprezentantce zabodla přes nohavici vysoko na vnější straně levého stehna.

V neolympijské disciplíně dlouho bojovala o medaili. Ještě před posledním spurtem ztrácela jen tři body na zlato, ale po pádu medailové pozice vyklidila a obsadila šesté místo. „Nebyla jsem si jistá, jak na tom budu s formou, protože jsem letos strávila nějaký čas ve vojenském příjimači. Popravdě jsem na medaili nepomýšlela, ale pak jsem byla překvapená, že jsem se s nejlepšími udržela až do konce. Nebýt pádu, mohla jsem medaili vybojovat,” vykládala Machačová.

3

„Ke karambolu došlo při taktizování před posledním nástupem, ale moc si toho nepamatuju. Nějak se to tam zamotalo a šla jsem k zemi. Rychle jsem se zvedla, ale do posledního spurtu jsem už nezasáhla,” pokračovala závodnice, která se nechala ošetřit ještě na dráze. „Lékaři mi ránu umrtvili a na ošetřovně pak z nohy vytáhli dvanácticentimetrovou třísku, která byla schovaná pod kůží a zajela i hlouběji do svaloviny. Museli mě kvůli tomu řezat a pak to zašili dvěma stehy. Sranďa to určitě nebyla a s něčím takovým jsem se ještě nikdy nesetkala,” kroutila hlavou.

Hned druhý den Machačová dokázala, jaká je bojovnice. Nastoupila totiž do olympijské disciplíny omnia. Pochopitelně nebyla v nejlepším rozpoložení a skončila až patnáctá. „Poranění stehna z bodovačky jsem nevnímala. Nebolelo to, ale kvůli tréninkovému výpadku jsem na tom nebyla dobře vytrvalostně a lépe dopadnout to asi nemohlo,” vyprávěla sedmadvacetiletá všestranná cyklistka.

Milanu Kadlecovi s Vojtěchem Hačeckým se docela dařilo ve finálové jízdě madisonu. Nasbírali osm bodů, což stačilo na šestou příčku. Obhájci zlata z loňského roku Jiří Hochmann s Martinem Bláhou skončili dvanáctí. Devětadvacetiletý veterán Kadlec bojoval o přední umístění i v bodovačce. V průběhu závodu získal se čtveřicí soupeřů kolo náskoku, ale v dalším úniku o jeden okruh mezi deseti odvážnými chyběl, a zbylo na něj sedmé místo.

1/ Jarmila Machačová
2/ Milan Kadlec a Vojtěch Hačecký
3/ Alois Kaňkovský

DUKLA

PURDJAKOVÁ vidí svoju budúcnosť vo physique

Skúsená slovenská reprezentantka Jana Purdjaková chce po čerstvej skúsenosti z MS vo fitness, body fitness, bikiny fitness a kulturistike žien v Kyjeve v blízkej budúcnosti prejsť do novej kategórie ženskej kulturistiky s názvom physique. Deväťnásobnej majsterke sveta a víťazke Svetových hier 2009 na Taiwane sa totiž nepáči utvorenie iba jednej spoločnej kategórie, v ktorej musí súťažiť so súperkami o dve hlavy vyššími a o minimálne desať kilogramov ťažšími.

zastavil... V živote som nebola taká vyrysovaná, v živote som nemala takú tvrdosť svalstva. A nikdy vo svojej kariére som asi tak na pódiu nebojovala o finále ako tento rok. V Kyjeve som prežila najťažšie preteky mojej dlhej kariéry. Vedľa mňa stáli oveľa robustnejšie súperky s veľkým objemom svalstva. Ja som v tejto konkurencii rozhodcov mohla zaujať iba symetriou postavy, vyrysovanosťou svalstva, jeho tvrdosťou a tiež ženskosťou,” priblížila Jana Purdjaková svoje víkendové vystúpenie na kyjevskom pódiu.

Členka Vojenského športového centra (VŠC) DUKLA Banská Bystrica, ktorá sa kulturistike venuje už dvadsať rokov, sa aj v Kyjeve presvedčila, že so svojou súťažnou hmotnosťou 54 kg a výškou 162 cm nemá šancu úspešne rozširovať svoju unikátnu zbierku zlatých medailí.

„Keď nás po finále vyvolali na pódium, rozmýšľala som, kde môžem skončiť v tejto konkurencii. V duchu som si veľmi priať medailu. Keď sme na pódiu zostali iba dve spolu s Ruskou Oľgou Beľakovovou, verila som, že budem opäť zlatá a vyhrám. Hovorila som si, že titul je môj. Preto, keď najskôr zaznelo moje meno, zostala som v šoku stáť. Ruska tiež. Chvíľu trvalo, kým som sa pohla. Myslela som si, že je to omyl. Čakala som na opravu, ale tá neprišla,” opísala 37-ročná rodáčka z Popradu okamih, v ktorom sa dozvedela, že jubilejný desiaty titul majsterky sveta tenoraz z metropoly Ukrajiny neprienesie domov.

„Teraz, keď je po všetkom, sa musím priznať, že trénerovi Matejičkovi som na zraze pred šampionátom jemne klamala, keď som mu tvrdila, že mám 54 kilogramov. Mala som o dve kilá menej, čiže na súťaž som išla s extrémne nízkou hmotnosťou. Pri vážení som mala iba 52,7 kg, kým minulý rok na MS v Poľsku som súťažila s hmotnosťou 54,5 kg,” uviedla Jana Purdjaková. „Keď som začala odvodňovať a časovať formu na súťaž, prosila som jazyček váhy, aby sa už konečne

a predovšetkým oveľa mohutnejšie. Radšej prejdem do novej kategórie physique, ktorá sa trendom a pravidlami súťaže približuje mužskej klasickej kulturistike. Aj v nej sa nejde na také vysoké objemy ako v kulturistike. V kategórii physique odpadne porovnávanie svalstva brucha a nôh, sú v nej štvrtobraty a voľná zostava trvá tridsať sekúnd. Takže v tejto chvíli som na 99 percent rozhodnutá, že prejdem do tejto kategórie. Na nej sa mi páči, že to už nebude o tých veľkých objemoch, do ktorých ja osobne v žiadnom prípade nechcem ísť. To nie je môj cieľ,” vysvetľila najúspešnejšia kulturistka sveta v histórii tohto športu a štvornásobná majsterka sveta v tlaku na lavičke dôvody, prečo odchádza od kulturistiky žien do novej disciplíny physique.

Text: SITA
Foto: eastlabs.sk

Prehľad slovenských majsteriek sveta v kulturistike:

1990: Zuzana Kořínková
2000: Jana Purdjaková (do 57 kg)
2003: Jana Purdjaková (do 57 kg)
2004: Jana Purdjaková (do 57 kg)
2005: Jana Purdjaková (do 57 kg)
2007: Jana Purdjaková (do 55 kg)
2008: Jana Purdjaková (do 55 kg)
2010: Jana Purdjaková (do 55 kg)
2011: Jana Purdjaková (do 55 kg)
2012: Jana Purdjaková (do 55 kg)

Budou to jistě nezapomenutelné hry, už jenom proto, že se únorová zimní olympiáda v ruském Soči koná na pobřeží Černého moře. Rusové se chtějí ukázat. V kraji, kam jezdí relaxovat sám prezident Vladimir Putin, investovali v přepočtu víc než bilion korun.

NEJTEPLEJŠÍ zimní olympiáda

Kulíšky a teplé bundy budou moc čeští olympionici možná nechat na pokojích. Soči leží v subtropickém klimatu na mořském pobřeží a průměrná únorová teplota se tu pohybuje kolem osmi stupňů Celsia. Mezinárodní olympijský výbor ale tuhle výstřednost na svém zasedání v Guatemale v roce 2007 akceptoval, a Rusko tak rozjelo masivní přípravu.

Tvář Soči se v rámci předolympijských příprav zásadně proměnila. Přímou ve městě vyrostl olympijský park. Jde o jakýsi kruh, v jehož centru se nachází medailové náměstí a po jeho obvodu jsou rozestavěny olympijské haly. Mezi nimi jsou hokejové stadiony Bolšoj a Šajba, rychlobruslařská Adler Arena, stadiony pro krasobruslení (Iceberg)

i curling (Ice Cube, neboli Ledová kostka). A také hlavní olympijský stadion pojmenovaný podle 2 867 metrů vysoké hory Fišt, která se vypíná v blízkých kavkazských horách.

Právě tam se budou konat soutěže v lyžování, snowboardingu, biatlonu, bobech, saních a skeletonu. Horské olympijské centrum se rozkládá kolem městečka Krasnaja Poljana, které je známé po celém světě jako ráj freeridingového lyžování. Možná i proto má pod zdejší lanovkou svou daču i Vladimir Putin. Olympijská vesnice bude v místě zvaném Rosa Chutor, kde se také budou konat soutěže v alpském i akrobatickém lyžování a ve snowboardingu.

Bezpečnostní experti upozorňují, že horské olympijské centrum leží na kavkazských

svazích, kde jsou doma islámští separatisté. Samotná Krasnaja Poljana byla přesně před 150 lety jedním z míst, kde krvavě vyvrcholila kavkazská válka. Carské Rusko tehdy vyvražďilo nebo vyhnalo milion a půl lidí a téměř tak zlikvidovalo zdejší populaci. Proto panují obavy z teroristických útoků.

„V naší zemi existuje spousta hrozeb. Speciální síly i vláda se snaží garantovat absolutní bezpečnost olympijských her. A věříme, že se tak stane,“ ujišťuje ruský premiér Dmitrij Medveděv.

Obě olympijská střediska spojí vlak, který by měl šedesátikilometrovou vzdálenost mezi nimi zvládnout za čtyřicet minut.

Olympijská pochodeň byla zapálena ve starověké Olympii 29. září, prvním běžcem se stal řecký lyžař Ioannis Antoniou, který oheň předal hokejové hvězdě Alexi Ovečkinovi. Ten se od 7. října vydal v Rusku na cestu dlouhou 65 000 kilometrů, jedná se o nejdelší štafetu v historii zimních her. Olympijský oheň se dostal například na severní pól, raketa Sojuz ho vynesla i do vesmíru.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Nikola Sudová

DO SOČI VYRAZÍ s beranici i kšandami

Elegantní, přitom s moderními prvky a netradičními doplňky. Taková je kolekce, kterou budou nosit čeští sportovci na olympiádě v Soči. Oblečení bylo slavnostně představeno ve Smetanově síni pražského Obecního domu 77 dnů před startem her.

David Svoboda

Mirka Knapková

Podoba kolekce je decentnější než třeba před čtyřmi lety ve Vancouveru, kdy oblečení dominovalo výrazné barvy a motiv olympijských kruhů. Pro Soči jako inspirace sloužila první československá poštovní známka Alfonse Muchy se siluetou Hradčan a listy lípy ve tvaru srdce. „To je motiv, který provází celou kolekci. Srdce je symbolem hrstivosti i fanouškovství, najdete ho na každém produktu kolekce,“ vysvětlovala hlavní návrhářka Petra Jozífová.

Ty se objevují na rukávech bundy i dalších částech kolekce. K tomu vychytávky jako šikmo vedoucí zip s jezdcem ve tvaru olympijských kruhů, zlaté doplňky, větrání v podpaží, ale i kšandy, které můžou na oblečení volně viset.

Kolekce byla vyvíjena dva roky. Dominuje bílá, kterou doplňují další dvě národní barvy

červená a modrá. „Jsem spokojená. Sedí mi to, kalhoty jsou bokovky, žádné upnuté, navíc materiálově to dobře reaguje na dvě teplotní pásma, která jsou v Soči,“ pochvaluje si lyžařka v bouřích Nikola Sudová, která se na vývoji materiálu pro kolekci sama podílela. „To oblečení je šik a díky Muchovi má

něco z historie. Myslím, že je dosud nejlepší,“ porovnávala lyžařka chystající se na svou čtvrtou olympiádu.

Teplotní rozdíly oříškem

Právě výrazně teplejší podnebí v Soči, kde může být během her až o 20 stupňů tepleji než v horské oblasti, přineslo návrhářům nejvíce starostí. „Byl to oříšek. Původně jsme měli v kolekci jen jednu bundu, ale pak jsme zařadili dvě. Jednu klasickou zimní, druhou odlehčenou bez výplně,“ popisuje Václav Hrbek, spoluzakladatel společnosti Alpine Pro, která kolekci nachystala.

Kromě obvyklých dílů oblečení, jichž každý sportovec dostane 25, je připravena i jedna netradiční součást. „Můj oblíbený kousek, chlupatá čepice s bambulí, ruský styl s chlupatými ušima,“ nadšeně popisuje Sudová pokrývku hlavy připomínající ušanku nebo beranici. Dámská je bílá, pánská v šedivém provedení. „Je vidět jen obličej, nikoho v tom nepoznáte,“ usmívá se lyžařka liberecké Dukly.

Zatímco před rokem na olympiádě v Londýně vzbudily značný ohlas modré holínky, v nichž si někteří sportovci šli pak i pro medaile, v Soči by mohla podobnou roli plnit právě tato beranice. „Určitě může holínkám konkurovat,“ je přesvědčena Sudová. Vyrobeno bylo celkem 90 tisíc kusů oblečení, které jsou v prodeji i pro fanoušky včetně sad pro děti.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Nikola Sudová

Armádní naděje pro Soči

Široké spektrum sportovců Dukly se chystá na olympijské hry v Soči s nadějí na medaili nebo výsledek v nejužší špičce. Lukáš Bauer, Jan Matura, Nikola Sudová, Ondřej Bank nebo sestava mladých snowboardistek. Jak na tom byli na začátku olympijské sezony?

1

Běžec na lyžích Lukáš Bauer už má doma tři olympijské medaile a v Soči by rád zaútočil na další. A zatím to vypadá, že mu nic nestojí v cestě. Po třech sezonách, v kterých ho trápily různorodé zdravotní problémy, má za sebou kompletní letní přípravu a je fit. Solidní formu si dokázal ještě před startem Světového poháru, když v Muoniu skončil na klasické desítky těsně druhý za Kazachem Alexejem Poltoraninem, špičkovým borcem z loňské sezony.

„Myslím, že jsem na tom před sezonou dobře. Tréninky se povedly, natrénovat jsem docela dost,“ pochvaloval si Bauer na začátku zimy. „Zdraví se ozývalo, ale nějakým způsobem neovlivnilo přípravu. Zejména pata je z větší části stabilizovaná. Občas ji cítím, někdy i docela nepříjemně, ale nebylo třeba omezit trénink. Podařilo se mi, zejména v běhu, natrénovat, co se mi dva roky nepodařilo.“

Bauerovy vyhlídky pro Soči posiluje také program závodů, v němž nechybí jeho historicky nejsilnější závod na 15 kilometrů

klasickou technikou s intervalovým startem. Právě v této disciplíně získal Bauer stříbra na olympijských hrách 2006 v Turíně a na mistrovství světa 2009 v Liberci.

„Jsou i jiné možnosti, nicméně na olympiádě se jede patnáctka ve složitých klimatických podmínkách, kde bude hranice nuly, sněžení, déšť. Lukáš na tom umí fantasticky jezdit. Tohle je trať, která může být ta, na které Lukáš uspěje,“ věří reprezentační trenér Miroslav Petrásek.

Do své pravděpodobně poslední olympijské sezony vstoupil Bauer s novým osobním servismanem. Jeho dlouholetého parťáka Víta Fouska vystřídal Vít Zahula.

„Je v tom hodně zaběhlý a má rádce ve Vítkovi Fouskovi i Honzovi Pešinovi,“ spoléhá Bauer na spolupráci mužů ze servisních buněk.

Dobrou formu prokázal v Muoniu i Aleš Razým, který skončil čtvrtý v klasickém sprintu i na klasické desítky. Naopak zdravotní problémy přibrzdily Martina Jakše, který kvůli angíně odcestoval na soustředění do Finska

později, a plánovalo se, že do závodů naskočí až v průběhu sezony.

Silný je i snowboardový tým, kde se prosazují především tři mladé, výjimečné dámy. Freestylistka Šárka Pančochová v minulé sezoně vyhrála World Snowboard Tour a ve slopestylu byla druhá na X-Games. Snowboard-krosařka Eva Samková, která na jaře potřetí v kariéře vyhrála juniorské mistrovství světa, se připravovala mimo jiné i na Novém Zélandu.

„Všichni vkládají naděje do mě, do Šárky Pančochové a Ester Ledecké, což jsem na jednu stranu ráda. Na druhou stranu, každý se mě ptá, jak se těším na olympiádu a jakou mám formu,“ líčí Samková. „Já doufám, že nikoho nezklamou, hlavně sebe. Já to dělám spíš pro to okolí. Líbí se mi, že když se něco povede, ostatní jsou z toho nadšení. To je snad ještě lepší zážitek, než když je člověk sám ze sebe spokojený.“

Jarní dvojnásobná juniorská mistryně světa v paralelním slalomu a paralelním obřím

Text: Rudolf Vojtěch

Foto: Ivana Roháčková, Nikola Sudová a Český lyžařský svaz

4

5

slalomu Ester Ledecká zazářila ještě před startem zimy. V americkém středisku Copper Mountain stála ze čtyř závodů seriálu Nor-Am Cup třikrát na stupních vítězů, z toho dvakrát zvítězila.

„Takovýhle start do sezony jsem vůbec nečekala. Pro mě je to úžasné povzbuzení. Byl to krásný start, uvidíme, jak to půjde na světácích,“ svěřila se závodnice, která mohla i díky podpoře Dukly v Americe trénovat celý měsíc. „S trenérem Richardem Picklem jsme udělali úžasnou práci, strávili jsme tam měsíc tréninku. Dukla přispěla velkým dílem, abych tam mohla mít vlastního servisáka, abych tam měla pohodlí. Vůbec mi strašně pomáhají, že se můžu připravovat takovým luxusním způsobem.“

Motivací do olympijské sezony má také tým ve sjezdovém lyžování, především Ondřej

Bank. Král bílé stopy z roku 2011 má za sebou dva velmi složité roky, v kterých ho skolil záhadný virus a po návratu se nemohl dostat z kolotoče vážných zranění. Poslední se mu přihodilo na mistrovství světa ve Schladmingu, po němž chodil šest týdnů o berlích.

„Dva roky jsem nelyžoval, chci poděkovat všem lidem, kteří mi věří a podporují mě dál,“ prohlásil Bank. „Dukla, svaz, sponzoři, kteří buď zůstali, nebo jsou noví. Což je od nich velmi hezký krok. Doufám, že se jim odvděčím a ještě něco ukážu.“

První závod Světového poháru se ovšem sjezdařům moc nevydařil. Ve slalomu Světového poháru v Levi se ani jeden nedostal do druhého kola.

Skokani na lyžích mají za sebou parádní léto, během kterého se Jakub Janda, Čestmír Kožíšek a Antonín Hájek dostali na stupně vítězů v letní Grand Prix. Sezónu zahájil tým trenéra Davida Jiroutka větrem poznamenaným víkendem v německém Klingenthalu, kde skončilo družstvo sedmé

a Jakub Janda se ukázal dvanáctým místem. Naopak Jana Maturu podmínky k bodům nepustily.

„Výkonnost je stabilní, úplně ideální to není, ještě tam mám kilo a půl rezervy ve váze,“ líčil Matura. „To chci dělat až směrem k vrcholu. Přece jen, sezona je dlouhá, je tam dost vrcholů, ta energie bude třeba. Musím si nechat baterky. Nedá se držet minimální váha celou sezonu.“

Ambice v Soči má i vyrovnaný tým severské kombinace, kde bude mít loňský lídr Miroslav Dvořák možnost zapomenout na mistrovství světa ve Val di Fimě, kde ho zklamalo zdraví. Velkou nadějí je jezdčyně v bouřích Nikola Sudová, která si pro olympiádu připravuje medailový trumf. Na horním skoku bude v sezoně předvádět dvojnou helikoptéru s krossem ve svislé poloze, dole tzv. d-spin se skokem mimo osu. Tenhle skok už zkoušela před osmi lety na olympiádě v Turíně.

„Já věřím, že je to ta ideální kombinace,“ říká Sudová. |

2

3

6

7

- 1/ Lukáš Bauer
- 2/ Šárka Pančochová
- 3/ Eva Samková
- 4/ Družstvo severské kombinace
- 5/ Běžci na lyžích
- 6/ Nikola Sudová
- 7/ Skokani na lyžích

BYL PRVNÍM Sportovcem roku

Mezi špičkové vodní slalomáře naší planety se singlkanoista Vladimír Jirásek protlačil už v devatenácti letech. Je ozdoben dvěma tituly mistra světa, řadu medailí pomohl vybojovat československému družstvu, stal se několikrát mistrem republiky a v roce 1959 skončil v premiérovém ročníku ankety Sportovec roku na nejvyšší příčce. A protože 2. listopadu oslavil své 80. narozeniny, povídali jsme si s ním hlavně o jeho sportovní kariéře.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv Vladimíra Jíraska a Ivana Roháčkové

Historie armádního vodního slalomu sahá do padesátých let minulého století. V roce 1953 byla do odboru vodáků ÚDA Praha zařazena vedle rychlostních kanoistů i tehdejší sedmička výborných slalomářů. K nejlepším patřil Vladimír Jirásek, který to měl od svého bydliště blízko k Císařské lousce, tedy k vodě, která mu učarovala.

„Když jsem v dorosteneckých letech nastoupil v Tesle Strašnice do učení, tak mě tam jeden zkušený kanoista otevřel dveře do party vodáků. Bylo to skvělé vykročení do mého pozdějšího života. Neodradil mě ani karambol při jednom ze závodů přes tři jezy, kdy naše posádka narazila na převrácenou pramici a všichni jsme s krvavými zraněními skončili na ošetření v nejbližší nemocnici, kterou byla porodnice na Štvanici,“ usmívá se při této vzpomínce ještě dnes.

Prvního velkého úspěchu na mezinárodní scéně dosáhl při své premiérové účasti na světovém šampionátu v roce 1953 v italském Meranu. V jednotlivcích měl radost z bronzové medaile a tříčlenné hlídce pomohl ke zlatu. „Tehdy vznikla zajímavá situace, že jsem mohl startovat na mistrovství v rychlostní kanoistice, nebo ve slalomu. Rozhodl jsem se pro druhou alternativu, protože Itálie – a nejen pro mě – byla velice přitažlivá,“ netají své někdejší rozhodnutí.

O dva roky později se v armádním dresu na mistrovství světa v Lublani dočkal dvojnásobného triumfu. Pro první zlatý kov si na kánoi dojel jak v jednotlivcích, tak i s Hradilem a Benešem v hlídkách. „V ÚDA jsme tehdy měli s hlavním domovem na malostranské Čertovce výborné podmínky pro dokonalou přípravu. Bylo to období, kdy s námi trénovali Zátopek, Skobla, Jungwirt, Doležal a další vynikající armádní sportovci. Nechyběl ani start na různých závodech v Evropě. Konkurence sice byla menší než dnes, ale snadná cesta na stupně vítězů to v žádném případě nebyla,“ vrací se jubilant ke své velice úspěšné sezoně.

Za vrchol své sportovní kariéry právem považuje rok 1959, kdy však armádní slalomáři po přechodu odboru kanoistiky do Litoměřic svůj oddíl rozpustili. Nicméně Jirásek svoji skvělou výkonnost zužitkoval i na mistrovství světa v Ženevě, odkud si přivezl druhý životní individuální primát ze slalomu jednotlivců, potřetí pomohl k prvnímu místu tříčlennému družstvu a nakonec byl ověnčen vavříny prvenství v prvním ročníku ankety Sportovec roku.

„Byla to opravdu mimořádná sezona. Zlata z Ženevy si velice cením, protože trať tam vybudovali na výpusti z tamějšího jezera a s velkými vlnami byla hodně

náročná. Za titul mistra světa jsem obdržel tři tisíce korun. Moc jsem si samozřejmě vážil i vítězství v anketě,“ přiznává Jirásek, který jen lituje toho, že v té době nebyl vodní slalom zařazen do programu olympijských her.

V roce 1963 se Jirásek jako člen týmu ještě stal mistrem světa ve sjezdu a potom se již s vrcholovým sportem rozloučil. „V Tesle jsem pracoval v odboru zkoušení telefonních ústředí, dělal jsem sklepmistra, taxikáře a byl zaměstnán u různých dodavatelských firem. Jinak bydlím v domku poblíž Strahovského kláštera, určitý čas věnuji jeho úpravám, jezdím na kole a pravidelně chodím cvičit. A stále sleduji sportovní dění. Byl jsem i divákem na letošním mistrovství světa ve vodním slalomu v pražské Tróji. Potěšilo mě, že stále patříme ke světové špičce a držíme tak dlouhou úspěšnou tradici. Obdivuji pětačtyřicetiletou Štěpánku Hilgertovou, která stále patří ke světové špičce, obrovský kus práce pro propagaci vodního slalomu udělali další členové Dukly Volf se Štěpánkem a příjemným překvapením pro mě byly i výkony hned několika mladých závodníků. Kéž by se čeští reprezentanti udrželi na výsluní i v příštích letech,“ dodává kdysi vynikající sportovec. |

Vrhačský kruh vůbec není tak vzdálen tanečnímu parketu, jak by se mohlo zdát. Celou zem o tom na podzim přesvědčuje diskařský šampion Imrich Bugár. V osmapadesáti letech se vydal na dobrodružství do soutěže StarDance, porotci jeho výkony oceňují a diváci ho před uzávěrkou čísla poslali už do šestého kola.

Medvěd Bugár září

Nezáleželo mu na tom, jak dlouho v soutěži vydrží, ale jedno dokázat chtěl.

„Budu se snažit, aby se mi podařilo to, s čím jsem do toho šel – že se to naučím a přesvědčím některé lidi, že i medvěd může na parketě trochu zazářit,“ vyhlásil Imrich Bugár před startem.

A na samotném parketu si pak zvyknul velmi rychle. Na úvodní rumbu se oblékl do černých kalhot a rudé košile a vůbec necítil nervozitu.

„Říkal jsem si, že teď musím ukázat, co jsem se za dva měsíce naučil,“ líčil Bugár. „Byl jsem až překvapivě klidný. Nevadil mi přímý přenos, nevadili mi diváci. Bylo to v pohodě.“

Bugár v záběrech z tréninku odhalil, že si s partnerkou Jitkou Šorfovou vypomáhají speciální taneční terminologií, k níž patří výrazy jako ťuk, noha, ťuk nebo vánočka. I díky tomu se cítil během sobotních přímých přenosů stále uvolněněji.

Druhý večer si ve fraku vychutnal waltz, nadšený moderátor Marek Eben mu za to zarecitoval báseň v rodné maďarštině a porotce Radek Balaš prohlásil: „Pro mě se od této chvíle stáváte tanečníkem!“

A Bugár zdaleka nekončil. Třetí večer si s partnerkou střihli nadupaný jive z muzikálu Hair I got live, do něhož diskařský mistr světa vypálil v džínové bundě s motýlky a v jehož úvodu rozpustile pohladil po bradě porotkyni Tatianu Drexler.

„Rozkošné, až monumentální. Byl jak razící štít tunelu Blanka, jak to hrnul před sebou...“ uznale hodnotil Eben.

„Na tobě je vidět, že jsi celý život trénoval hod diskem. Ty jsi tančil takový kačerovský jive,“ kritizoval další porotce Zdeněk Chlopčík, který ovšem dodal: „Poprvé jsem viděl tak velkého člověka tak rozkošného.“

U slowfoxtrotu, Šinatrova hitu Love and marriage, už Bugár definitivně přesvědčil o tom, že medvěd opravdu může v tanci zářit.

„Když jsem vás viděl poprvé, říkal jsem si: Tančit s Imrichem bude jako parkovat tirák s návesem před hypermarktem,“ přiznal Eben, který ale zásadně změnil názor: „Kdyby se měřila takzvaná rohlíkovitost, to znamená počet rohlíků na tváři publika, tak byste měli určitě vysoké známky.“

Statečně se držela i trojskokanská mistryně světa Šárka Kašpárková, která s partnerem Janem Tománkem bojovala až do čtvrtého večera. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: ČT StarDance

JUBILEUM slavili dukláci i samotná Dukla

V barvách Dukly se během její dlouhé historie objevily stovky skvělých sportovců. Vedení armádního vrcholového sportu jako každoročně ocenilo své bývalé vynikající závodníky za uplynulých pětadesát let při letos dvanáctém setkání s jubilanty.

Ať už to bylo pod hlavičkou někdejšího ATK, pozdějšího ÚDA, či navazující Dukly, závodili v barvách vojenského klubu největší sportovní osobnosti. V pražském Domě armády se tak 3. prosince sešla celá plejáda medailistů. Potkat se bylo možné s držiteli cenných kovů z olympijských her, mistrovství světa či Evropy.

Nejmladší generaci šedesátníků – či-li nováčků mezi jubilanty – zastupoval vynikající házenkář Ladislav Salivar. Mezi jeho největší úspěchy patří triumf ve finále PMEŽ v roce 1984, v němž pražská Dukla pokořila jugoslávský Šabac. „Popravdě nejvíc vzpomínám na své celkové působení v Dukle. Dalo mi to do života strašně moc, i když ten pohárový úspěch ční asi nejvýš,“ sdělil Salivar.

Mezi o deset let starší dukláky patří známá postava z trojskokanských sektorů Peter Nemšovský, první Čechoslovák, který překonal šestnáctimetrovou hranici a celkem čtyřikrát vylepšil národní rekord. Prosadil se i jako trenér, když jeho rukama prošli borci jako Vlastimil Mařinec, Ján Čado nebo Milan Mikuláš. „Nejde zapomenout na to, jací byli sportovci z Dukly kamarádi. Jako atleti jsme chodili fandit házenkářům a samozřejmě fotbalistům. Pamatuji si na zápasy, když hráli s Ajaxem nebo Benfikou. A oni zase chodili na naše závody. Když jsem poprvé skočil přes šestnáct metrů, tak na tribuně tleskal Pepík Masopust s Láďou Novákem,“ vyprávěl Nemšovský.

Krásnou vzpomínku na působení v Dukle má „osmdesátník“ Vladimír Jirásek, první kanoistický mistr světa ve vodním slalomu, díky čemuž se v roce 1959 dočkal vítězství v historicky prvním ročníku ankety o nejlepšího sportovce tehdejšího Československa. „Bylo to o Vánocích – myslím v roce 1956 – a já se chtěl dostat domů. Cyklisté mi půjčili kolo, hodil jsem ho přes plot a na sněhu dojel z kasáren na Dlabáčově domů na Smíchov. Bylo to trochu o život, ale dobře to dopadlo,“ usmíval se Jirásek.

Nejstarším účastníkem setkání byl devadesátiletý střelec František Maxa, účastník OH 1952 a 1956 ve velkorážní pistoli. „Na Duklu nedám dopustit. Než jsem se do ní dostal, neměl jsem ani na patrony. Z kantorského platu bylo těžké ušetřit. Teprve v Dukle jsem se mohl sportu pořádně věnovat. Vyvrcholením kariéry bylo mistrovství světa v Moskvě v roce 1958. Byl jsem členem družstva, které ve světovém rekordu získalo zlatou medaili. Až za námi skončili střelecké velmoci Rusové, Američané a Švédové,“ dodal čilý stařík.

„Letos neslaví jubileum pouze dukláci, ale i samotná Dukla. Přejí jí nejen ještě jednou 65 let, to je málo, ale minimálně dalších 650. Všem dukláčkům další medaile, skvělé výkony, vítězství a hlavně zdraví,“ pogratovala v závěru společenského setkání Kateřina Bartošová z Kabinetu ministra obrany, která má armádní vrcholový sport v podřízenosti.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

jubilanti armádního sportu

Svá jubilea ve 4. čtvrtletí oslavili tito bývalí reprezentanti armádního vrcholového sportu:

Mgr. Bohuslav Rázl, 14. října 1938, lyžování

Úspěšný trenér lyžařů-běžců, liberecké Dukly a čs. reprezentace. Největším úspěchem je bronzová medaile mužské štafety ve složení Radim Nyč, Václav Korunka, Pavel Benc a Ladislav Švanda na 4x10 km při XV. ZOH 1988 v Calgary.

Václav Trojan, 18. října 1928, sportovní střelba

Člen družstva, které ve velkorážní pistoli na 30+30 ran získalo na MS 1959 v Moskvě zlatou medaili. Ve stejné disciplíně spolu s F. Maxou, V. Kudrnou a K. Muchou se stal v roce 1960 mistrem Evropy, kde přidal i stříbro v rychlopalné pistoli. Po ukončení kariéry funkcionář armádního vrcholového sportu.

Břetislav Minář, 27. října 1928, lékař

Po Hubertu Topinkovi převzal péči o fotbalisty slavné pražské Dukly. V oddělení zdravotnického zabezpečení armádního vrcholového sportu pracoval až do roku 2005.

Josef Trojan, 28. října 1933, házená

Český házenkářský křídelník, který patřil mezi nejlepší světové házenkáře šedesátých let minulého století. Reprezentoval celkem v 88 zápasech, s národním týmem získal stříbrné medaile z MS 1958 a 1961 a bronzové z MS 1954, 1955 a 1964. Vojnu odehrál v ÚDA a v Dukle pak zůstal, s ní získal celkem 14 mistrovských titulů, v roce 1957 přispěl k premiérovému triumfu Dukly v PMEŽ, který hráči zopakovali v roce 1963. Po ukončení kariéry pracoval jako tajemník ASD, později HC Dukla.

Vladimír Jirásek, 2. listopadu 1933, kanoistika-vodní slalom

První mistr světa ve slalomu, spolu s Hradilem a Hendrychem zlatý v soutěži hlídek v roce 1953 – tehdy ještě jako závodník ÚDA Praha. Po vítězství na MS 1959 v kánoí jednotlivců byl vyhlášen historicky nejlepším sportovcem tehdejší Československé republiky.

Jiří Stodůlka, 3. listopadu 1948, motorismus

Pětkrát startoval v Mezinárodní motocyklové šestidenní soutěži, 3x členem vítězného družstva – 1974, 1977, 1978, mistr Evropy – 1974 a 1976 na Jawě 250 cm³. V MS družstev na Jawě 500 cm³ 3. místo – 1970 a 1971, v MS družstev na Jawě 250 cm³ 2. místo – 1970 a 1971, 3. místo v roce 1969. Závodil za Duklu Mošnov.

Jan Liška, 3. listopadu 1928, atletika

Trenérskou kariéru zahájil v roce 1958 v Košicích, kde v tehdejší učilišti protivzdušné obrany objevil pozdějšího stříbrného medailistu z Her XVIII. olympiády 1964 v Tokiu Josefa Odložila. Trénoval i Josefa Plachého a halového mistra Evropy 1984 v běhu na 3 000 m Luboše Tesáčka. V metodice tréninku středních a dlouhých tratí patřil mezi naše nejlepší odborníky. V letech 1983 až 1989 byl vedoucím trenérem ASO atletiky Dukly Praha.

Jiří Dejl, 7. listopadu 1938, vodní slalom

Spolu se Zdeňkem Fífkou mistr světa ve sjezdu v závodě hlídek v letech 1965 a 1967. Ve stejné disciplíně a se stejným partnerem získal stříbrnou medaili na MS 1967 ve slalomu. V kánoí dvojic byl stříbrný ve slalomu na MS 1965 a bronzový na MS 1965 v závodě hlídek.

Luboš Došek, 8. listopadu 1953, veslování

Mnohonásobný mistr republiky ve veslování a vítěz Primátorek. V Dukle vesloval v letech 1975 až 2001. Účastník MS 1979 – 10. místo, MS 1981 – 5. místo, MS 1982 – 8. místo, vždy jako člen párové čtyřky. Na závěr své kariéry v Dukle pracoval na personálním a organizačním oddělení. Po svém odchodu zastával funkci ústředního trenéra mládeže na ČVS. V současnosti je technickým ředitelem Sportovního centra Račice.

Luboš Spáčil, 12. listopadu 1933, atletika a saně

Kvalitní desetibojař, patřící do čs. špičky, krátce působil jako atletický trenér v ASD vojenského trojboje (1963 až 1967). V sedmdesátých letech minulého století byl úspěšným trenérem libereckých sáňkařů, kteří tehdy patřili do světové špičky (Jindřich Zeman, František Halíř, Petr Urban a další).

Vratislav Odvárko, 13. prosince 1953, kanoistika

V Dukle od roku 1981. Nejdříve jako kanoista hlavně v posádkách K2 a K4, na MS 1981 a 1982 získal 9. a 10. místo. V roce 1984 začal pracovat v nově založeném SDJ kanoistiky jako trenér mládeže, dále pokračoval jako trenér kajakářů, následně byl vedoucím trenérem ASO kanoistiky. Poslední tři roky je zástupcem ředitele ASC DUKLA pro sport.

Jindřich Micka, 18. prosince 1953, hokej

Člen základní sestavy hokejové Dukly Jihlava, která v sedmdesátých a na počátku osmdesátých let získala 8 mistrovských titulů a její hráči tvořili základ reprezentace. Po ukončení sportovní kariéry pracoval na Správě vrcholového sportu M0 na úseku zabezpečení zahraničních výjezdů a po odchodu z armády se stal funkcionářem svazu ledního hokeje. V době zlatého úspěchu v Naganu byl generálním sekretářem ČSLH, nyní je agentem.

Michal Klasa, 19. prosince 1953, cyklistika

Reprezentant Dukly Brno, který v národním dresu vybojoval spolu s Alipim Kostadinovem, Jiřím Škodou a Vlastiborem Konečným bronzovou medaili v silničním závodě mužstev na olympijských hrách v Moskvě 1980. Kromě toho se zúčastnil i předchozích olympijských her v Montrealu v roce 1976, kde obsadil v dráhové cyklistice ve stíhacím závodě družstev na čtyři kilometry 7. místo a ve stíhacím závodě jednotlivců na čtyři kilometry 8. místo. Ze silniční cyklistiky má z časovky družstev bronz z MS 1981 a stříbro z MS 1985.

Jiří Svoboda, 22. prosince 1948, fotbal

Odchovanec pražské Dukly, prošel všemi mládežnickými kategoriemi klubu. Na vojnu nastoupil do Dukly Praha a stal se hráčem juniorského družstva, po ukončení zařazen do širšího kádru A mužstva. V roce 1968 člen juniorského družstva Dukla, které zvítězilo na mezinárodním turnaji Coppa Carnevale v italském Viareggiu.

Zdeněk Remsa, 29. prosince 1928, lyžování

Účastník V. ZOH 1948 ve Svatém Mořici, kde ve skoku na lyžích skončil na 20. místě. Světový věhlas získal jako trenér čs. skokanské reprezentace šedesátých a sedmdesátých let minulého století, mj. Jiřího Rašky, Josefa Matouše, Zbyňka Hubače, Dalibora Motejlky, Rudolfa Höhlna a dalších, zvaných Remsa boys. Dodnes působí v Lomnici nad Popelkou jako trenér mládeže.

Text: Ivana Roháčková

Očekávané události v I. čtvrtletí 2014

ZOH	7.–23. 2.	Soči	Lyžování – skok SP – turné čtyř můstků 1. 1. SP – turné čtyř můstků 4.–6. 1.	Ga-Pa Innsbruck, Bischofshofen
Atletika HMČR – víceboje HMČR HMČRJ MM hala HMS	7.–9. 2. 15.–16. 2. 22.–23. 2. 25. 2. 7.–9. 3.	Praha – Stromovka Praha – Stromovka Praha – Stromovka Praha – O2 Aréna Sopoty	SP – lety 11.–12. 1. SP 16.–19. 1. SP 25.–26. 1. MSJ 29. 1. – 3. 2. SP 1.–2. 2. SP 26. 2. SP 1.–4. 3. SP 7.–9. 3. MS – lety 14.–16. 3. SP – lety 21.–23. 3.	Tauplitz Wisla, Zakopane Sapporo Val di Fiemme Willingen Falun Lahti, Kuopio Trondheim, Oslo Harrachov Planica
Cyklistika SP dráha MS dráha	17.–19. 1. 26. 2. – 2. 3.	Quadalajara Cali		
Jízda na bobech SP SP SP ME a SP	2.–5. 1. 8.–12. 1. 13.–19. 1. 20.–26. 1.	Winterberg Sv. Mořic Igls Königssee	Lyžování – severská kombinace SP 4.–5. 1. SP 11.–12. 1. SP 17.–19. 1. SP 25.–26. 1. MSJ 29.1. – 3. 2. SP 1.–2. 3. SP 6.–8. 3. SP finále 15.–16. 3.	Chaikovski Chaux-Neuve Seefeld Oberstdorf Val di Fiemme Lahti Trondheim, Oslo Falun
Jízda na saních SP SP SP ME a SP	4.–5. 1. 11.–12. 1. 18.–19. 1. 25.–26. 1.	Königssee Oberhof Altenberg Sigulda		
Lyžování – běh SP – Tour de ski SP – Tour de ski	1. 1. 3.–5. 1.	Lenzerheide Cortine, Val di Fiemme	Lyžování – alpské disciplíny SP 1. 1. SP 6. 1. SP 11.–19. 1.	Mnichov Záhřeb Adelboden, Wengen
SP	11.–12. 1.	Nové Město na Moravě	SP 24.–28. 1.	Kitzbühel, Scladming
SP MSJ SP MČR SP SP SP finále MČR	18.–19. 1. 29. 1. – 3. 2. 1.–2. 2. 21.–23. 2. 1.–2. 3. 5.–9. 3. 14.–16. 3. 15.–16. 3.	Sklarská Poreba Val di Fiemme Toblach Jilemnice Lahti Drammen, Oslo Falun Nové Město na Moravě	SP 1.–2. 2. SP 1.–2. 3. SP 8.–9. 3. SP finále 13.–17. 3. MČR 26.–30. 3.	Ga-Pa Kvitfjel Kranjska Gora Lenzerheide Špindlerův Mlýn
MČR	4.–6. 4.	Harrachov, Horní Mísečky		

Připravil: Petr Eliáš

Připravil: Petr Eliáš

medaile, rekordy a tituly získané sportovci ASC DUKLA v roce 2013

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Mistrovství světa	9	5	5	19
Mistrovství Evropy	8	8	12	28
Mistrovství světa juniorů a do 23 let	7	5	1	13
Mistrovství Evropy juniorů a do 23 let	7	5	14	26
Armádní soutěže (CISM)	1	0	1	2
Světová univerziáda	–	3	3	6
CELKEM	32	26	36	94

Diamantová liga: 2× celkové vítězství

Světový pohár: 1× celkové vítězství, 2× juniorské

Tituly mistra ČR: 147 (122 seniorských, 25 juniorských)

České rekordy: 12 seniorských, 2 juniorské

Text: Ivana Roháčková

DuklaSportem kresby Milan Kounovský

smějeme se s

Tucet otázek pro

KATEŘINU Bartošovou

1. Kde jste se narodila a kde v současné době žijete?

Pocházím z Rakovníka a dnes žiji se svou rodinou v královském městě Žatec.

2. Jaké máte vzdělání?

Po gymnáziu jsem vystudovala cestovní ruch a hotelnictví v Karlových Varech, poté Pedagogickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni a před pár lety jsem dokončila magisterský obor Sociální a mediální komunikace na Univerzitě J. A. Komenského v Praze.

3. Kterými zaměstnáními jste v minulosti prošla a co děláte nyní?

Nějakou dobu jsem učila, pracovala jsem jako průvodkyně, několik let jsem byla zaměstnána v automobilovém průmyslu a od roku 2006 jsem působila na Ministerstvu zemědělství. Na konci roku 2010 mi Alexandr Vondra nabídl pozici poradkyně pro vládní a parlamentní agendu, a tak jsem přešla na Ministerstvo obrany. Od června 2012 jsem zástupkyní ředitele Kabinetu ministra obrany.

4. Jaký je váš poměr (jako ženy) k armádě?

Snad to nevyzní jako klišé, ale byla jsem vychovávána k úctě k rodné zemi a musím říct, že když jsem kdekoliv v zahraničí, hrdě se ke své vlasti hlásím. A s tím je spojen také můj respekt k armádě, k vojsku jako k symbolu ochránce, který je připraven zasáhnout, kdykoliv je potřeba. Navíc můj dědeček je plukovník v. v., takže jsem de facto i z vojenské rodiny.

5. Co je náplní vaší práce?

Mám na starosti několik oblastí, kromě jiného mi zůstala agenda vládní a parlamentní, příprava podkladů pro pana ministra na různá jednání, problematika legislativního připomínkování, ale nejraději se věnuji úkolům spojených s ASC DUKLA.

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

6. Za resort obrany se tedy staráte i o armádní sportovce. Co si lze pod tím představit?

Od 1. 7. 2013 přešlo ASC DUKLA z podřízenosti náměstkyně pro personalistiku pod Kabinet ministra. Po dohodě s ředitelem kabinetu jsem se stala manažerem cíle (zabezpečení přípravy ke sportovní reprezentaci) a zároveň jsem dostala do své gesce i příspěvkové organizace HC Dukla Praha, VK Dukla Liberec a CASRI.

7. Jaký je váš osobní vztah k Dukle?

Dukla je pro mě symbolem tradice, a tak si vážím všech, kteří za Duklu závodili, ale i těch, kteří stáli a stojí v pozadí, ale bez kterých by ti velcí závodníci nebyli tím, čím jsou. Jsem opravdu moc ráda, že jsem dostala možnost Duklu podporovat aktivně a alespoň částečně se podílet na jejím chodu. Dnešní Dukla stojí na pevných základech své historie a díky množství talentovaných sportovců úspěšně reprezentuje jak armádu, tak především Českou republiku.

8. Znáte se osobně s některými sportovci Dukly?

Za těch několik let v resortu jsem jich poznala celou řadu a musím říct, že mají můj upřímný a velký obdiv, ať už přijedou s jakoukoli medailí či výsledkem. Na nedávném vyhlášení Atleta roku 2013 bylo přesně vidět, jak úspěšné sportovce Dukla má. Této akce jsem se osobně zúčastnila a mohu říci, že s dojetím a pýchou jsem sledovala honoreování Zuzky Hejnové, Víti Veselého, Lukáše Melícha, Pavla Masláka a dalších „našich“, kterým moc fandím.

9. Sportujete i vy a vaše rodina?

Sportu se věnuji od malička. Běhala jsem závodně dlouhé tratě, hrála jsem tenis i fotbal (1. ligu žen). I dnes rekreačně sportuji, snažím se alespoň jednou týdně vyběhnout na čerstvém vzduchu a trochu vyčistit hlavu od stresu, celá rodina jezdíme na kole či pravidelně v zimě lyžujeme. Ve stejném duchu vychováváme i našeho syna. Manžel hrál profesionálně fotbal, takže syn se pravděpodobně potatil a již

Plk. Jaroslav Prišćák uděil Kateřině Bartošové pamětní odznak ASC DUKLA.

od pěti let hájí bránu fotbalového týmu přípravky.

10. Vedle zaměstnání jste činná i v politice. Proč jste se rozhodla do ní vstoupit?

Jsem typ člověka, který nerad sedí nečinně v koutku, a zároveň ráda pracuji ve prospěch druhých. To byly asi hlavní důvody, které mě vedly k aktivní účasti ve světě politiky.

11. Jaké jsou vaše zájmy a koníčky?

Na koníčky moc času nemám. Jsem ráda, když ve všední den stihnu přečíst synovi pohádku na dobrou noc. O víkendech si ale chodím zaběhat či v zimě zaplavat do bazénu, který mám kousek od domu. Moc ráda čtu, někdy až tři knihy najednou. Relaxovat se mi daří také u vaření víkendových obědů či pečení nedělních koláčů...

12. Můžete prozradit své osobní cíle do budoucna?

Jako každý aktivní člověk mám ještě hodně nevyřčených přání, snů a cílů, ať už těch krátkodobých či takových těch „běhů na dlouhou trať“, které jsou spojené s mou prací či politikou nebo například s cestováním a poznáváním nových zemí. Co se týče ASC DUKLA, mohu slíbit, že dokud to bude v mých silách, budu vždy Duklu podporovat a bránit ji před případnými „nepříznivými vlivy“.

Sedmnáct let rámujících nejúspěšnější roky kariéry strávil desetibojař Roman Šebrle v pražské Dukle. V osmatřiceti letech dal atletice i armádnímu dresu sbohem a další úspěchy hodlá sbírat v golfu. Letos už ho zdraví k žádnému desetiboji nepustilo, rozlučku před diváky Šebrle absolvoval při ostravské Zlaté tretře. Oficiální rozloučení s klubem, se kterým spojil kariéru, pak proběhlo při zahájení výstavy mapující historii armádního sportu v Česku a Československu od roku 1948, kdy vznikl Armádní tělocvičný klub.

Vrcholový sport?

Jedině na Dukle

Ocenění na rozloučenou

Na cestu do zálohy byl major Šebrle oceněn čestným odznakem AČR Za zásluhy I. stupně z rukou generálporučíka Petra Pavla. „Je pro mě ctí, že se Dukla potažmo armáda se mnou takhle rozloučila,“ pochvaloval si první desetibojař historie, který překonal v roce 2001 hranici 9 000 bodů. „Pokud chce

někdo dělat vrcholový sport, tak musí jediné na Duklu,“ tvrdil.

Během svého působení v Dukle dokázal vyhrát olympiádu v Aténách 2004 a mistrovství světa v Ósace 2007. Kontinentálním šampionem se stal v Mnichově 2002 a Göteborgu 2006, dvě zlaté si přivezl z halového mistrovství světa, tři z mistrovství Evropy pod střešou. Celkem během své skvostné kariéry získal osmnáct medailí na velkých akcích. V roce 2004 byl vyhlášen Sportovcem roku, anketu Atlet roku vyhrál pětikrát, od prezidenta republiky převzal Medaili Za zásluhy II. stupně. Letos převzal od ministra Vlastimila Pícky Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany ČR.

Šebrle v Dukle absolvoval klasickou vojnu. „Budíček byl v půl sedmé, nástup ve čtvrt na osm a v deset večerka,“ vybavoval si. „Nesnášel jsem umývání nádobí, myli jsme i chodbu a záchody,

ale jinak jsme měli tréninkovou volnost a to bylo nejdůležitější,“ vzpomínal na své začátky na Julisce a plánoval, že s Duklou zůstane v kontaktu i nadále.

Přednost dostal golf

Dokonce zvažoval, že by si v klubu vychovával své nástupce v roli trenéra. „Nechal jsem si dlouho na rozmyšlenou, ale rozhodl jsem se být víc s rodinou. Takhle bych ji buď musel šidit, nebo tu trenérinu dělat polovičatě a to bych nechtěl. Časově je náročnější se věnovat pěti svěřencům než samotné závodění,“ vysvětlil.

Přednost tak dostal golf, nyní už každý den trénuje v resortu Albatross nedaleko od Prahy, Šebrleho přípravu vede britský rodák z Jihoafrické republiky David Carter, jenž v minulosti vyhrál tři turnaje European Tour. „Neberu to jako rozmar, chci se dostat co nejdál,“ ujišťuje Roman Šebrle.

Jeho snem je po čtyřech atletických účastech proniknout pod pět kruhů i jako golfista. Příští hry v Riu reálně stihnout nemůže, ale Tokio 2020 vidí jako možnou metu. „Šest let je dlouhá doba. Nebudu říkat, že se tam určitě dostanu, ale jeden z cílů to je. Vždyť když jsem v 21 letech řekl, že chci na olympiádu jako atlet, také mi nevěřili,“ připomněl.

Přijetí nejlepších letních medailistů

Ve čtvrtek 3. října 2013 přijal ministr obrany Vlastimil Píček spolu s předsedou vlády Jiřím Rusnokem 47 reprezentantů – úspěšných medailistů z letních světových a evropských šampionátů s jejich osobními trenéry a šéftrenéry z ASC DUKLA. V rámci přijetí ocenil a rozloučil se s třemi reprezentanty, kteří se rozhodli letos ukončit sportovní kariéru.

Text a foto: Ivana Roháčková

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

**Veslař roku
Ondřej Synek**

**Král bílé stopy
Jan Matura**